

**AKBANK
38. GÜNÜMÜZ
SANATÇILARI
ÖDÜLÜ SERGİSİ**

**AKBANK
38th CON-
TEMPORARY
ARTISTS
PRIZE
EXHIBITION**

**AKBANK
SANAT**

AKBANK
38. GÜNÜMÜZ SANATÇILARI ÖDÜLÜ
SERGİSİ

AKBANK
38th CONTEMPORARY ARTISTS PRIZE
EXHIBITION

15 Ekim October / 21 Kasım November 2020

Sanatçılar / Artists

Abdolvahap Uzunbay

Beril Or

Davut Yücel

Delal Eken

Diren Demir

Elif Özen

Engin Konuklu

Furkan Depeli

Hamza Kırbaş

İmelda Kuyumcu

Kemal Kahveci

Kemal Yıldız

Kübra Gürleşen

Mert Acar

Rana Kelleci

Yunus Tilen

Küratör / Curator

T. Melih Görgün

Jüri / Jury

Ayşe Erkmen, Dejan Kaludjerović, T. Melih Görgün

Gönül Nuhoğlu, Derya Bigalı

Resim ve Heykel Müzeleri Derneği olarak 38. Günümüz Sanatçıları Sergisi'ni gerçekleştirmenin gururunu yaşıyoruz.

Günümüz Sanatçıları Sergileri'nin ülkemiz sanatının gelişimindeki rolünü her geçen gün daha net bir şekilde görebiliyoruz. Bugün görsel sanatlar dünyamızda varlık gösteren ve önde gelen birçok sanatçının sergilerimizde yapıtlarını göstermiş olmaları bizi sevindiren bir gerçek.

Birçok öğrenci, sanatçı ve küratör, ortak çalışmaları sonucunda bu sergileri gerçekleştirdiler. Ortak çalışmanın getirdiği sorumluluk ve yaklaşımla bu uzun soluklu sergilerin bir parçası oldular. Jüri üyelerimizin katkıları ile seçilen eserler, küratör ve sanatçılarımızın ortak çalışmalarıyla sanatseverlere sunuldu. Bu süreçte en büyük amacımız genç sanatçılarımızın ve öğrencilerimizin gelişimine destek olabilmektir. Genç sanatçılarımızı sanatseverlerle buluşturmak ise önem verdiğimiz diğer bir konu. Resim ve Heykel Müzeleri Derneği başlangıcından bugüne kadar bu amaçlarla yoluna devam etti ve edecektir.

Günümüz Sanatçıları Sergisi'ni yıllardır düzenleyen Akbank'a ve bu sergilere kapılarını açan Akbank Sanat'a teşekkür ederiz. Sergi jürisine ve küratörümüze de ayrıca teşekkür borçluyuz. Yarışmaya katılan, yapıtları sergilenen ve ödül alan sanatçıları ise yürekten kutluyoruz.

Günümüz Sanatçıları Sergileri'nin daha uzun yıllar devam etmesi en büyük temennimiz.

Leyla Belli

Resim ve Heykel Müzeleri Derneği Başkanı

As the Painting and Sculpture Museums Association, we are proud to have realized the 38th Contemporary Artists Prize Exhibition.

The role played by the Contemporary Artists Prize Exhibitions in the development of art in our country has become more evident with each passing day. We are delighted by the fact that a great number of prominent artists who have a presence in the world of visual arts in our country had previously participated in our exhibitions with their works.

Numerous students, artists and curators were involved in the creation of these exhibitions through a process of collaborative work. Heedful of the responsibility and the particular approach required for collaborative work, they became part of these long-lasting series of exhibitions. Through the joint efforts of our curators and artists, the artworks selected by the contributions of our jury members were presented to the lovers of art. Our principal goal in this process is to provide support to the development of our young artists and students. Another issue that we attach importance to is allowing the young artists to present their works to the lovers of art. Since its inauguration, the Painting and Sculpture Museums Association has been and will continue to tread the path of upholding these principles.

We would like to extend our gratitude to Akbank for organizing the Contemporary Artists Prize Exhibition for years, and to Akbank Sanat for hosting it. We also owe thanks to the selection committee of the exhibition, and to our curator. And we wholeheartedly congratulate the artists who have participated in the competition, exhibited their works and received a prize.

Our greatest wish is for the Contemporary Artists Prize Exhibitions to continue for many years to come.

Leyla Belli

Director of Painting and Sculpture Museums Association

GÜNDELİK YAŞAMA DAİR

Günlük yaşamda karşı karşıya kaldığımız olağan dalgalanmalar bağlamında bize sunulan ekonomi politikaları, kültürel yapılanmalar, ekolojik kararlarla önerilere yanıt olarak, birlikte düşünme ve üretme alanları günlük yaşamın ayrılmaz bir parçası haline geldi. Ve artık günümüzde sanatsal üretim kavramı –makrokozmosta yaratıcı alanlardaki üretim– hayatı organize etmenin gerekli bir bileşenini oluşturmakta.

Öte yandan, 1968 Paris situasyonistlerinin, ilişkilerin imgelere aracılık ettiği bir dünyayı öngördüğü gibi, artık insanlar gerçekliği an’da gösteri bağlamında ele alıp, kendileri için hazırlanan kurallar ve formlarla bir ilişkisellik içinde kararlarını veriyorlar. Ve bu arada sanat, yeni ifade ve etki biçimleriyle hayatın içinde olmaya devam ediyor.

Akbank 38. Günümüz Sanatçıları Yarışması Sergisi için 2019 Aralık ayından itibaren üzerinde çalışmaya başladığımız ‘Gündelik Yaşama Dair’ teması, sınırların küresel pandemi nedeniyle kapanması, bu nedenle oluşturulan yeni stratejiler ve politikalar bağlamında daha fazla üzerinde konuşacağımız bir durumu gösterdi. Çok daha keskin olarak yürütülen politikalarla, yüzleştığımız sorunların ve güncel yaşamın içinde yaşama dair, görmediğimiz kaçış noktalarının yeniden keşfedilmesi gündeme geliverdi.

Bugüne kadar edindiğimiz pratikleri tamamen terk edip yeni yaşam pratikleriyle karşı karşıya olduğumuz, buna zorlandığımız bir deneyim döneminden geçiyoruz. Bu dönemde sanatçının neyi deneyimlediğini ve bu döneme karşılık olarak vereceği yanıtının ne olabileceğini Furkan Depeli, Abdulvahap Uzunbay, Delal Eken, Diren Demir, Engin Konuklu, Elif Özen, Beril Or, Hamza Kırbaş, Kemal Yıldız, İmelda Kuyumcu, Kemal Kahveci, Rana Kelleci, Yunus Tilen, Mert Acar, Davut Yücel, Kübra Gürleşen’le birlikte düşünme ve üretme sürecini yaşadık.

“Birlikte ve bağımsız” olarak ele aldığımız yerleştirme düzeninde “ortak yaşam”a dair bilginin ele alındığı bir bölümden başlayarak sorularımızı sormaya başladık. Ve sanatçıların günlük yaşamda sanatın temsiline ilişkin formlarla, bu konudaki öngörülerini tartışmaya açtık.

Varolan toplum imajının, endüstri bağlamında yeniden tasarlanmasına yönelik söylemlerle yeniden tartışmaya açıldığı günümüzde, acaba yaratıcı alanlardaki dönüşüm/değişim için ne düşünülmektedir?

Bu bağlamda “zıtlık” sorunsalına değinen dijital ve konvansiyonel üretimlerin bir arada sunumunun ortaya çıkardığı karşıtlığın “imaj üretimi” bağlamında içerdiği şiddet ve bizzatihi politikalarla somutlanan bir gerçekliğin farkındalığını göstermektedir.

Son katmanda “dil ve popüler üretim” sorunsalına verilen yanıtlara yer verirken, aklımıza takılan soru ise son yıllardaki sosyal gelişmelerin bir sonucu olarak sistemleştirilen ve resmi olarak da zorunlu-kullanılır hale gelen, ağ bağlantılı sosyallik, yaratıcı alanlara ait verilerin oluşturulması ve artık çoğunlukla temsiliyetin de bu kavramla bağlantılı olarak şekillendirilmesi için önemli bir ortam oluşturmaktadır.

Kendi üretim sürecinizde bu durumu nasıl konumlandırıyorsunuz? Önerileriniz nelerdir?

Jürgen Habermas 10 Nisan 2020 tarihli Le Monde* gazetesinin internet sayfasında yayımlanan röportajında “Bu krizde, çok açık olarak bilmediğimizi bilerek hareket etmeliyiz.” diyor. Habermas’ın dikkat çektiği “bilmediğimizi bilmek” sorunsalına ilişkin olarak “Öngörünüz nedir? Sanatta şimdi neyi bilmeliyiz?” sorularını da sanatçılara sorduk.

Bu süreç tüm yaratıcı alanların hayatı anlamlı kılma yönündeki önemli unsurlardan biri olduğunu lineer bir bağlamda göstermiş ve “mesafe” fikrine de daha farklı bakmamız için bir fırsat olarak ortaya çıkmıştır. Keza, sanat alanındaki üretimlere baktığımızda mesafe (hem yakınlık uzaklık ve hem de kültürler arasındaki temassızlıktan kaynaklanan) kavramının önemsizliğini görmek oldukça heyecan verici. Öte yandan “değer” kavramının da ne kadar değerli ve önemli olduğunu görmek bu dönemde çok önemliydi.

Kavramsal çerçevede sorduğumuz bu sorulara karşılık olarak verilen yanıt sanatçının herşeye rağmen “üretme inadı” ve beraberinde geliştirdiği, “başa çıkabilme direnci”dir. Her şeyin sanatın malzemesi olarak görülebilme isteği ve ısrarının devam ediyor olması umut verici. Ses, hareket, koku, yazı, beden, rakamlar, çeşitli işaret dilleri, dijital mecranın olanakları, kodlar, iletişimin tüm araçlarıyla, geleneksel ve yerel malzemenin kullanıldığı çok boyutlu, katmanlı bir üretim alanından ve de süreçteki sayısız deneyimin yer aldığı bir dünyadan bahsediyoruz.

Peki bugün yaşamın sanatsal biçimi nedir? Ve günlük deneyimler geleceğin sanatçılarını bu yeni gerçeklerdeki rollerine nasıl hazırlıyor? Hangi yanıtlarla sürecin gelişimine katkı sağlarken, tartışılmasını da sağlıyor?

T. Melih Görgün

Notlar:

1) Habermas. J., “Dans cette crise, il nous faut agir dans le savoir explicite de notre non-savoir.” Le Monde, Publié le 10 avril 2020.

2) Bu metinde Nato Thompson’un 2007 yılından beri gerçekleştirdiği “Creative Time” projesinden yararlanılmıştır.

3) Hannah Arendt, Lying in Politics, Lying and History, 1969 (Türkçesi: Siyasette Yalan, çev. İmge Oranlı, Berfu Şeker, İstanbul, Sel Yayınları, 2018) İmajın Tarihi bölümü, s. 85-90

ON EVERYDAY LIFE

In response to the economic policies, cultural constructs, ecological decisions and suggestions that are presented to us in the context of the usual fluctuations that we face in our everyday lives, the realms of thinking and producing together have become integral parts of daily life. And in our present-day, the concept of artistic production – the production that takes place in the creative realm within the macro cosmos – is now a necessary component for organizing life.

On the other hand, as the Situationists of Paris of 1968 have forecast a world of relations mediated by images, people are now considering reality in the present moment in the context of the spectacle, and making their decisions through a relationality with the rules and forms prepared for them. And in the meantime, art continues to exist in life with new forms of expression and means of influence.

‘On Everyday Life’ theme that we have been working on since December 2019 for the Akbank 38th Contemporary Artists Prize Exhibition ended up yielding a situation in which we would be talking a lot more about the new strategies and policies that were initiated due to the closing off of borders because of the global pandemic. As a result of the rather drastic policies that were put in place, the rediscovery of the points of escape regarding the problems we face and concerning our daily lives that we were failing to see in everyday life came to the fore.

We are experiencing a period in which we had to completely abandon the practices we were used to and are forced to adopt new life practices. During this period, together with Furkan Depeli, Abdulvahap Uzunbay, Delal Eken, Diren Demir, Engin Konuklu, Elif Özen, Beril Or, Hamza Kırbaş, Kemal Yıldız, İmelda Kuyumcu, Kemal Kahveci, Rana Kelleci, Yunus Tilen, Mert Acar, Davut Yücel, and Kübra Gürleşen, we went through the process of thinking about and producing work on what the artists were experiencing and what their response regarding this period could be.

In the installation scheme that we were dealing both “in collaboration and independently”, we began posing our questions starting from a section focusing on information concerning “coexistence”. And we initiated a discussion on the forms of the representation of art in everyday life and the artists’ projections on this subject matter.

At a time when the image of society is reconsidered through the discourses concerning its redesign in the context of industry, how was the transformation/change in the creative fields perceived?

The inherent violence in the context of “image production” through the contrast brought about by the side by side presentation of digital and conventional works that deal with the issue of “conflict” acts as a manifestation of the awareness of a reality that is also concretized in the very policies that are being implemented.

On a final level, as we were presenting the responses on the issue of “language and popular productions”, one question that was stuck in our minds was concerning online socialisation, which has become a system in its own right as a result of the social developments in recent years and has become officially compulsory or widely used, and has generated a significant environment for the creation of the data pertaining to the creative fields and predominantly in shaping representation in connection with this concept.

How do you place this situation in your own process of production? Do you have any suggestions?

In an interview published on the website of Le Monde* on 10 April 2020, Jürgen Habermas said, “In this crisis, we must act in the explicit knowledge of our not-knowing.” What are your thoughts regarding the problematic of “knowledge of our not-knowing” pointed out by Habermas? What is it that we should know in art now? These were also among the questions that were posed to the artists.

This process has revealed in a linear context that all creative fields were among the important constituents that make life meaningful, and that this is an opportunity for us to contemplate the notion of “distance” differently. Likewise, when we look at the works produced in the field of art, it is quite thrilling to see the insignificance of the concept of distance (caused both by the degree of closeness or farness and the lack of contact between cultures). On the other hand, during this period it was also equally significant to see how valuable and important the concept of “value” is.

The answer we got in response to these questions we posed within the conceptual framework was indicative of the artists’ “persistence in producing” and their “resilience in coping” developed alongside this. It is quite reassuring to see that the desire and insistence to view everything as a material for art continues. We are talking about a multi-dimensional, layered realm of production in which sound, movement, scent, text, body, numbers, various sign languages, the possibilities offered by digital media, codes and all means of communication are used together with traditional and local materials, as well as a world involving the countless experiences in the process.

So, what is the artistic form of life today? And how do everyday experiences prepare the artists of the future for their roles in these new realities? Which responses contribute to progress in the process while at the same time encouraging a discussion on the matter at hand?

T. Melih Görgün

Notes:

1) Habermas. J., “Dans cette crise, il nous faut agir dans le savoir explicite de notre non-savoir.” Le Monde, published on 10 April 2020.

2) The “Creative Time” project organized by Nato Thompson since 2007 was a source utilised in writing this text.

3) Hannah Arendt, Lying in Politics, 1971 (Turkish translation including Cathy Caruth's article, Lying and History, 2009. Hannah Arendt, Siyasette Yalan, trans. İmge Oranlı, Berfu Şeker, İstanbul, Sel Yayınları, 2018). From the chapter, History of the Image, pp. 85-90.

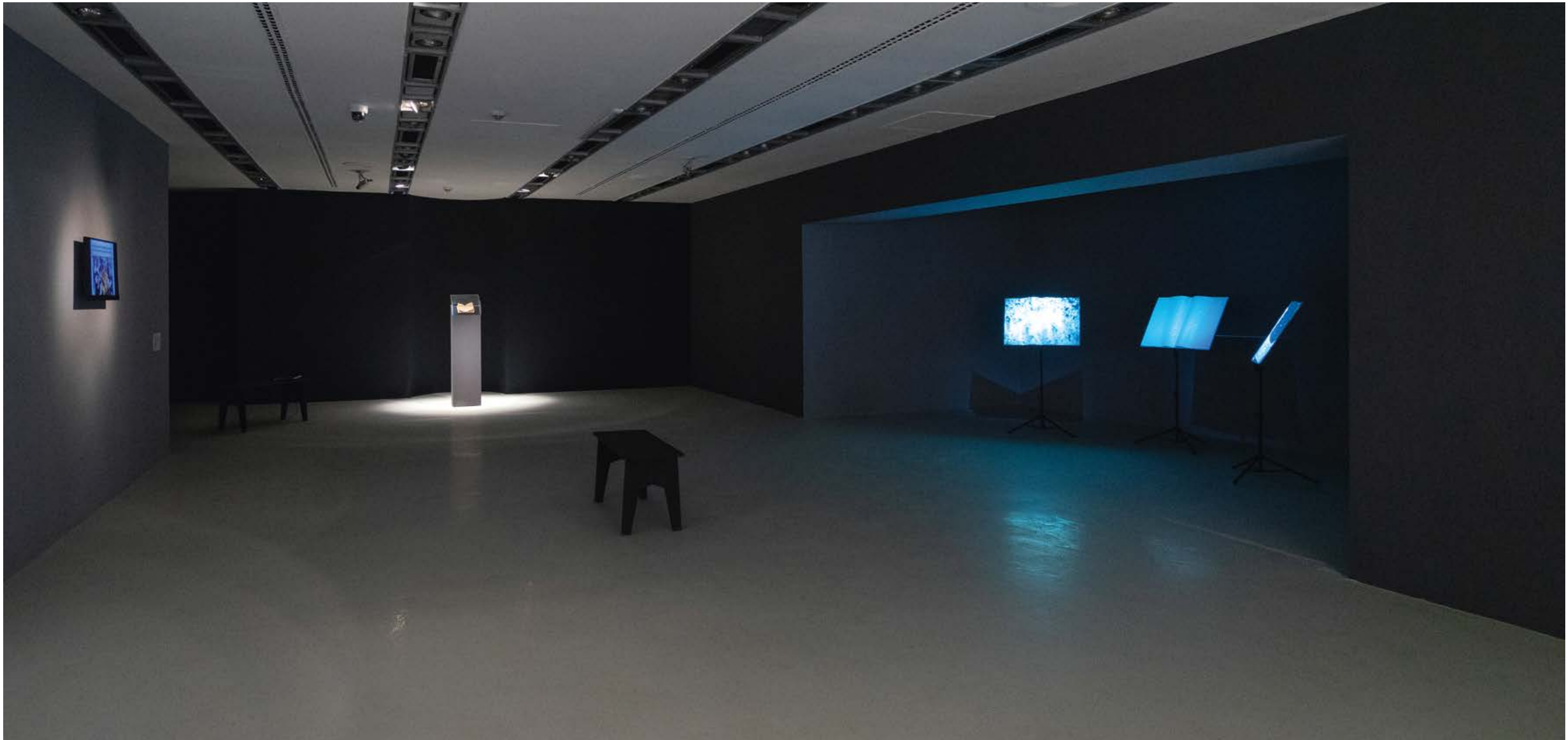

JADADADEADADADADEEBAJIADBFADCCEJBOFGDCHHABE
ABAEJGJBCBAOAB

Akbank 38. Günümüz Sanatçıları Yarışması Sergisi için seçilen sanatçılarımızın, “**Gündelik Yaşama Dair**” konusu bağlamında oluşturduğumuz sorulara verdikleri yanıtlarla, düşüncelerine ve önerilerine burada yer verdik. Bu projenin en başından itibaren birlikte üretmeye ve düşünmeye yönelik bir süreci deneyimleyerek, karşılıklı bir paylaşım içinde olmaya da özen gösterdik.

Temsiliyet bağlamında ise kavramsal çerçeveye bağlı olarak sanatçıların birlikte geliştirdiğimiz bir yerleştirme ve gösterim sürecini de deneyimlemeye öncelik verdik.

Paylaşımçı bir çalışma yöntemi, strateji belirlemede önemlidir. Ve bu bağlamda süreci deneyimleyen sanatçıların önerilerini ve yine sürece bağlı olarak gelişen katılımcı vizyonlarını, yanıtlarıyla göstermeyi tercih ettik.

Sorular T. Melih Görgün tarafından hazırlanmıştır.

- 1.** Sizin için, günlük yaşamda sanatın temsiline ilişkin formlar ne olabilir? Öngörüleriniz nedir?
- 2.** Jürgen Habermas, 10 Nisan 2020 tarihli Le Monde* gazetesinin internet sayfasında yayımlanan röportajında “Bu krizde, çok açık olarak bilmediğimizi bilerek hareket etmeliyiz.” diyor. Habermas’ın dikkat çektiği “bilmediğimizi bilmek” sorunsalına ilişkin olarak öngörünüz nedir? Sanatta şimdi neyi bilmeliyiz?
- 3.** Günlük deneyimlerimiz, geleceğin sanatçıları olan sizleri, sanat üretimine yönelik olarak motive etme ve yön gösterme bağlamında nasıl etkiliyor?
- 4.** Toplumun imajının, endüstri bağlamında yeniden tasarlanmasına yönelik söylemlerin dile getirildiği günümüzde yaratıcı alanlardaki dönüşüm/değişim için ne düşünüyorsunuz?
- 5.** Son yıllardaki sosyal gelişmelerin bir sonucu olarak sistemleştirilen ve resmi olarak da zorunlu-kullanılır hale gelen ağ bağlantılı sosyallik, yaratıcı alanlara ait verilerin oluşturulması ve artık çoğunlukla temsiliyetin de bu kavramla bağlantılı olarak şekillendirilmesi için önemli bir ortam oluşturmaktadır. Kendi üretim sürecinizde bu durumu nasıl konumlandırıyorsunuz? Önerileriniz nelerdir?

Here, we have included the thoughts and suggestions of the artists selected for the Akbank 38th Contemporary Artists Prize Exhibition through their answers to the questions we have conceived within the context of the subject “On Everyday Life”. From the very beginning of this project, we were keen on maintaining a mutual involvement and interaction through observing a process of producing and thinking together.

On the other hand, in the context of representation, we also prioritized the experience of the installation and display processes that we have developed together with the artists in tune with the conceptual framework.

A participatory method of working is quite important in devising a strategy. And in this context, according to the suggestions of the artists who were experiencing this process, we opted for presenting their participatory visions that have developed during the process through their answers to these questions.

The questions were prepared by T. Melih Görgün.

- 1.** In your view, what forms might the representation of art in everyday life take? Do you have any projections?
- 2.** In an interview published on the website of Le Monde* on 10 April 2020, Jürgen Habermas said, “In this crisis, we must act in the explicit knowledge of our not-knowing.” What are your thoughts regarding the problematic of “knowledge of our not-knowing” pointed out by Habermas? What is it that we should know in art now?
- 3.** How do daily experiences affect you, as the artists of the future, in terms of motivating and guiding you in the process of producing art?
- 4.** At a time when there are ongoing discourses concerning the redesign of the image of society in the context of industry, what do you think about the transformation/change in the creative fields in our present-day world?
- 5.** Online socialisation, which has become a system in its own right as a result of the social developments in recent years and has become officially compulsory or widely used, has generated a significant environment for the creation of the data pertaining to the creative fields and predominantly in shaping representation in connection with this concept. How do you place this situation in your own process of production? Do you have any suggestions?

*“Dans cette crise, il nous faut agir dans le savoir explicite de notre non-savoir.” Le Monde, Publié le 10 avril 2020.

*“Dans cette crise, il nous faut agir dans le savoir explicite de notre non-savoir.” Le Monde, published on 10 April 2020.

Abdulvahap Uzunbay

1992, Batman

Atatürk Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Resim Bölümü

Atatürk University, Faculty of Fine Arts, Department of Painting

Denetlenemeyen İçin Monolit

Monolith for the Uncontrollable

Enstalasyon Installation

112 adet sıkıştırılmış kağıt tomarı ve demir tel

112 compressed paper wads and iron wire

312 x 40 x 6 cm

2020

1. Küreselleşen dünyada ‘ben’, birleşik/bütünleşik yapı hayalini güçlendirmek lüzumu duymazsam ‘insan kur(t)uluşu’nun bir parçası olan sanat adına yaratılacak yeni formları hayal edemez-oluş ile cezalandırılacakmışım gibi hissetmekteyim.
Tüm duyarlılık biçimlerinin toplamı olarak sanatın zamana ve mekana göre değiştiği –bilinip/bilinmeksizin- günlük yaşamın toplumsal / ekonomik / kültürel / siyasi temsiller çokluğunu ortaya çıkaran ilişkilerle biçimlendiği unutturulmuş insanlar için bir önem arz etmediği açıktır. Yine de gününbirlik hayalleri hayal etmemeyi temsilen, kendinden mesul (sanat) formları ortaya çıkarmakla meşgul kılınmış sanatçılar ‘iş’lerinin başında durmaktan vazgeçmemektedir. Şimdilerde, formların formları izlediği yepyeni bir tarih ve estetik ortaya çıkarmayı kanıksamış, özgürleşmiş, estetikleşmiş, inanmış ve evrenselleşmişler için formlar sistemi diyebileceğimiz ‘bir stil’in varlığından kimsecikler haberdar değilmiş gibi davranılmaktadır. Böylelikle, dünyayla kurulacak yeni ve mantıklı bir ilişkiye yön vermek ihtimali belirmektedir.
2. Jürgen Habermas’ın ‘Bilmediğimizi bilerek hareket etmeliyiz’ önermesi, haddini hududunu bilenlere ‘moral’ niyetinedir; doğruyu ve yanlış ayırt etmek konusunda kaygı duyanlar birliğinin sözcülüğünü yaptığı da söylenebilir. Tüm dünyayı saran pandeminin insanlar üzerinde yarattığı “COVID’li olmak ya da olmamak, işte tüm mesele bu’ etkisini tarihin bir tecellisi gibi değerlendirilmiş benzemektedir.
Yaşanan/yaşanmakta olan süreç hakkında (sanat) tarihsellik çağrışımı yapan sözkonusu önerme, olumsuzlukların (krizin) kaynak/köken arayışına yönelmeyle değil, süreç yönetimiyle aşılabacağının imasıdır. İnsanlık dramına dönüşen pandemi koşullarının/kısıtlamalarının Sokratvari ‘kendini bilme’den, Shakespearevari monoloğa dönüşen saplantılı ölümsüzlük tutkusuna -eşdeyişle ölüm korkusuna- değin, (ç)evrimsel olma durumuyla meşgul olunmakta, hayatı kuşatan sanatın da kapsamı alanına girmektedir.
Sanatçı bireylerin, sanat alımlayıcılarının ve sanat etkinliklerinin ‘çevrimdışı’ olamayacağını bilmenin bulaş hızı giderek artmaktadır. Bu, 18. yüzyıl Aydınlanma Çağı’nın ‘görmek görülmektir’ diyenlerince ivme kazandırılmış ‘takip sistemi’nin vaatleri olarak algılanabileceği gibi, ‘egemen olan’ın tahakkümü altına girmeye gönüllü olanların teslimiyetinin de ifadesi olmaktadır. Öyle ki, günümüz toplumlarının bilinçaltı, bilinçüstü yada bilinçdışı oluşları değil, yapılan güncellemeler ile ne türden bir bilinç eşiği repertuarı oluşturup neye dönüştükleri sorgulanacağı benzemekte/gözlemlenmektedir.
3. Sokratvari kendini bilmeyi hatırlatan Habermas’ı haklı çıkaran/çıkarmak isteyen dijital mecra ya bakmaktayız öteki herkes gibi... Pandemi sosyalleşme mecrasında fikrine ve zikrine ihtiyaç duyulanlar online olduklarında arkalarında fon olan ‘kitaplıkları’nın modeli ve boyutuna değil, göz ucuyla rafların ne içerdiğine bakanların/ bakması muhtemel olanların ekran boyutları kaç inç ise okadar etkilendiklerine tanıklık etmekteyiz diye düşünmekteyim: ‘Motivasyonumuz gelip-geçici, uçucu-kaçıcı ve deneyimlerimiz her daim güncel’.
4. İçinde yaşadığımız sanayi sonrası toplumun dönüşümünün, değişim potansiyeli ölçüsünde her şeyin mümkün olduğuna inanmaktayız özellikle son otuz yıldır. Nihai olarak, doğayı anlama, doğaya egemen olma ve doğayı dönüştürme evlerinden geçen ‘insan’ ile ‘öteki insan’ arasında kurulamayan arz-talep ilişkisi, kültürel, sosyal, siyasal olmayan ‘ekolojik bilgelik’ (t)arzını yarattı. Dur durak bilmeyen teknik/teknolojik gelişmelerle algılanamaz hale gelen bir dünyada, ‘olası dünyalar’ yaratmaktan başkaca çare de yok sanki.
Fon mu? Form mu? Görüngü mü? İşlev mi?
Her kim olursak olalım, tercihimiz ne olursa olsun, görünenin ötesine, görünmeyenin ardına, art arda gelen değişim ve dönüşüme bakışımız, yeni ile buluşumuzda değil eskiyi unuttuğumuzda işlev görmekte...
5. Benim olası dünyam, fon değil ‘form’dan, yargı değil ‘vargı’dan yana tercihler ile deneyimleniyor; her şeye ve herkese kendi dışımızda değil kendimizle birlikte anlam vermekte olduğumuzu unutmamalı, soluğumuzu kesen ‘temsil edil(e)meyen’e yeni bir konum kazandırmaya odaklanmalıyız. Zira ‘konum’un yönü ve doğrultusu, başlangıç noktasının ne olduğu değil, ne zaman olduğunun daha önemli olduğu ‘gerçek dünya’da sanat, hep aynı ayar(lar)da bulunduğu yanılsamasını yaratmaya zorlamaktadır bizi.

1. ‘I’, in the globalizing world, feel like if I don’t feel the need to reinforce the dream of the unified/integrated structure, I will be punished with being unable to imagine new forms to be created in the name of art that is a constituent part of the ‘human salvation/enterprise’.
It is clear that art, as the sum of all forms of sensibilities, changing according to time and place – whether known or unknown – and shaped by relations that reveal the multiplicity of social/economic/cultural/political representations of everyday life, does not amount to anything in the eyes of those who were made to forget these. Nevertheless, as representatives of not dreaming day-to-day dreams, artists designated to engage in disclosing self-responsible (art) forms will not refrain from carrying on their ‘duties’. Nowadays, in terms of those who have been inured to, freed from, have aestheticized, convinced of and have universalized the uncovering of a brand new history and aesthetics in which forms follow forms, the shared mode of conduct is to act as if nobody is even aware of the existence of a ‘style’ that could be called a system of forms. Thus emerges the possibility of guiding a novel and rational relation to be constructed with the world.
2. The premise postulated by Jürgen Habermas that ‘we must act in the ... knowledge of our not-knowing’ was intended to boost the ‘morale’ of those who know their place; it could also be said that he is acting as the spokesperson of the community of those concerned about distinguishing between right and wrong. It seems that the effect of ‘to be or not to be COVID, that is the question’ that the pandemic which has the whole world under its grasp has on people, was evaluated as a manifestation of history.
This proposition, which involves a (art) historical association concerning the process that is experienced/being experienced, implies that the unfavourable effects (the crisis) will be overcome not by looking for sources/origins, but by process management. The conditions/constraints of the pandemic that has turned into a human drama gave rise to a variety of reactions from Socratic ‘self-knowledge’, to an obsessive immersion in immortality – in other words, fear of death – that has transformed into a Shakespearean monologue, and the state of being present online/in evolution has become a preoccupation, while also falling within the scope of art that encompasses life.
The rate of contagion of the knowledge that artist individuals, receivers of art and art activities cannot be ‘offline’ is escalating. While this can be perceived as the promises of an accelerated ‘monitoring system’ of the 18th century Age of Enlightenment, proclaimed by some as ‘seeing is to be seen’, it is also an expression of submission by those volunteering to yield to the hegemony of the ‘authority’. Such that, it seems, or rather, it could be observed that today’s societies will not be evaluated on their condition of being subconscious, superconscious or unconscious, but on what kind of a preconscious repertoire they have formed and what they have transformed into.
3. What we are looking at, like everyone else, is the digital medium that justifies/wants to justify Habermas, who reminds us of the Socratic notion of self-knowledge... In the medium of socialisation of the pandemic, when the people whose ideas and utterances are needed become online, I believe what we are witnessing is that those who concentrate not on the model and size of the ‘libraries’ that constitute the backdrop behind the speakers’ back, but try to/might possibly be trying to catch a glimpse of what those shelves contain are affected proportional to the size of their own screens: ‘Our motivation is ephemeral, volatile and fleeting, and our experiences are always up-to-the-minute’.
4. Especially in the last thirty years, we are convinced that everything is possible in terms of the potential of change inherent in the transformation brought about by the post-industrial society that we live in. Ultimately, the relations of supply-demand that could not be established between the ‘human being’ who had been through the bases of understanding nature, dominating nature and transforming nature and the ‘other human being’, generated the cultural, social and non-political style/supply of ‘ecological wisdom’. In a world that has become impossible to perceive because of the relentless technical/ technological developments, there seems to be no way forward other than creating ‘possible worlds’.
Is it background? Is it form? Is it phenomenon? Is it function?
No matter who we are, regardless of our preference, beyond the visible, behind the invisible, our view of the change and transformation that come in succession functions not when we meet the new, but when we forget the old...
5. My possible world is experienced through preferences in favour of ‘form’ rather than background, with an inclination towards ‘conclusion’ rather than judgment; we should not forget that it is not without ourselves but with ourselves that we give meaning to everything and everyone, and we should focus on providing a new place to the ‘unrepresented/unrepresentable’ that takes our breath away. Since, in ‘the real world’, where the direction and orientation of the ‘place’ and not where but when its starting point is located is more important, art forces us to create the illusion of always being at the same setting(s).

Beril Or

1987, Ankara

Hacettepe Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Heykel Bölümü

Hacettepe University, Faculty of Fine Arts, Department of Sculpture

İsimsiz, Uyku serisinden

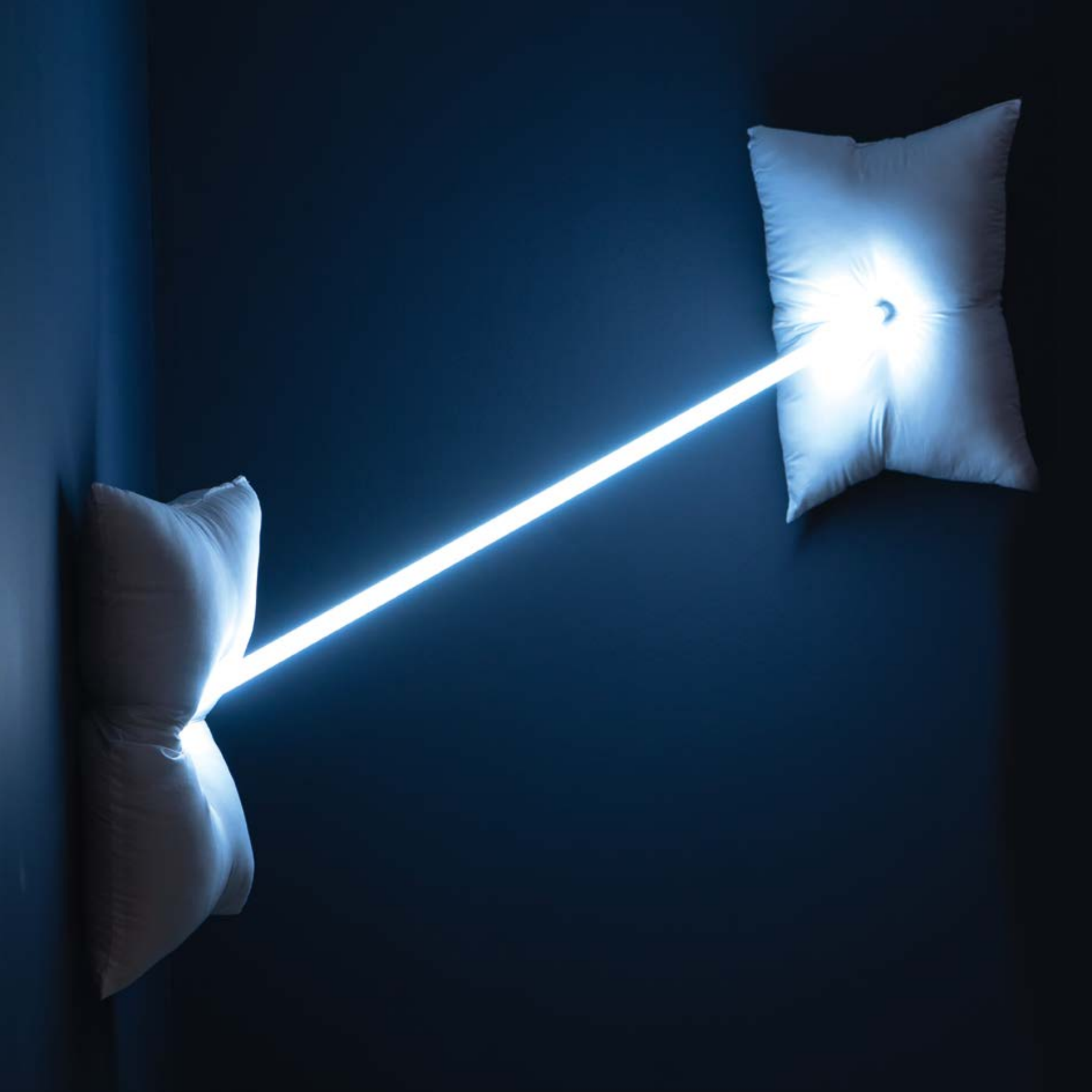
Untitled, from Sleep series

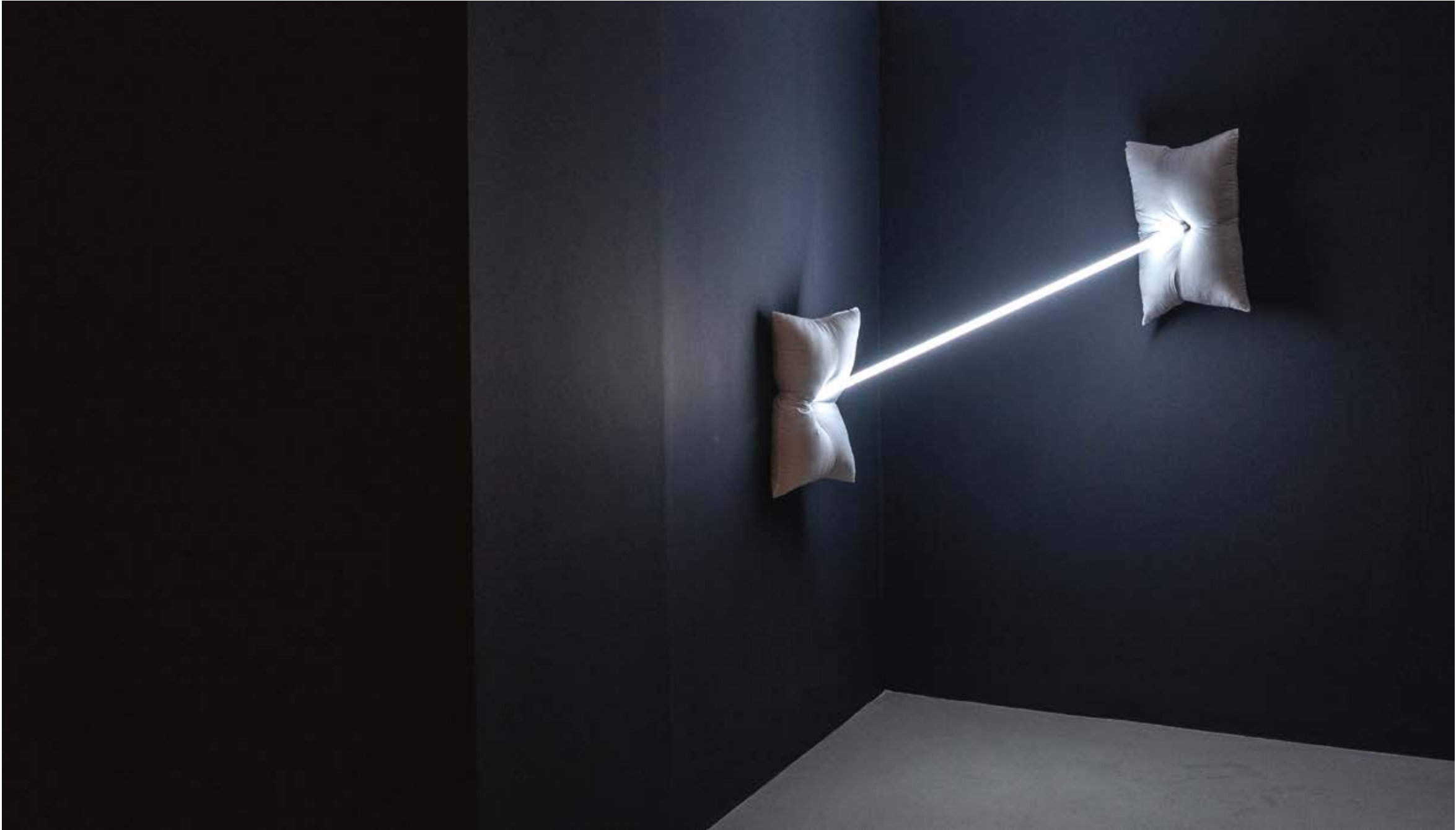
Heykel Sculpture

Yastık ve floresan ışık Pillows and fluorescent light

Değişken boyutlar Variable dimensions

2019

1. Her şey.
2. Giorgio Agamben'in *Çağdaş olan nedir?* adlı eserinde dediği gibi "... çağdaş olmak, içinde hiç bulunmamış olduğumuz bir şimdiye dönmektir". Dolayısıyla bilmediğimizi bilmek, Sokrates'ten beri belki de çağdaş olabilmek, şimdiyi anlayabilmek için farkında olmamız gereken en önemli şey olabilir.
3. Sanatçıların günlük hayatlarından bağımsız üretim yapması bana imkansız görünüyor. Bir ekrandan durmaksızın bir veri akışına maruz kalan biz 'günümüz sanatçılarının' etraflarında olup bitenden etkilenmeden üretmesi ne kadar mümkün olur bilemiyorum. Bu, bütün dünyayı etkileyen global bir olay olabileceği gibi, ocakta kaynayan çaydanlık kadar sıradan bile olabilir.
4. Soruyu cevaplamaya çalışırken bu konu hakkında pek kafa yormadığımı fark ettim. Sanırım bu konu hakkında pek düşünmüyorum.
5. Üretirken, 'ağ bağlantılı sosyallik' ya da oradaki temsilime ilişkin düşünerek çalışmıyorum. Daha önce de belirttiğim gibi bilerek ya da bilmeyerek bu veri akışı benim bir parçam olduğu için işlerimi de etkiliyor. Fakat buralardaki temsilimi kendi üretim alanımda herhangi bir yerde konumlandırmıyorum. Sanırım benim için temsiliyet ve üretmek yan yana gelen durumlar değil. Ancak bu mecralardaki temsiliyetin öneminin, hatta günümüzde neredeyse her şeyin bu temsiliyetten ibaret olduğunun da farkındayım.

1. Everything.
2. As Giorgio Agamben says in his essay 'What is the Contemporary?', "to be contemporary means ... to return to a present where we have never been." Therefore, the knowledge of our not-knowing may be the most important thing that we need to be aware of in order to be contemporary, to understand the present, since Socrates.
3. It seems impossible to me for artists to produce work independent of their everyday lives. I do not know how possible it would be for us 'contemporary artists', exposed to a continuous stream of data on a screen, to produce work without being affected by all that is happening around us. This could be a global event affecting the whole world, or even something as mundane as a kettle boiling on the hob.
4. As I was trying to answer the question, I realized that I did not give this issue much thought. I guess I don't dwell on this topic much.
5. When I am producing artworks, I don't work thinking about 'online socialisation' or about my representation in that realm. As I have mentioned before, knowingly or unknowingly, as this flow of data is a part of me, it affects my artworks. But I do not place my representation there anywhere in my realm of production. I guess, for me, representation and production are not matters that are juxtaposed. However, I am fully aware of the importance of representation in that medium, and that today almost everything consists of nothing other than this representation.

Davut Yücel

1986, İstanbul

Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi,

Güzel Sanatlar Fakültesi, Grafik Tasarım Bölümü

Mimar Sinan Fine Arts University,

Faculty of Fine Arts, Department of Graphic Design

Gerhard Rühm ile With Gerhard Rühm

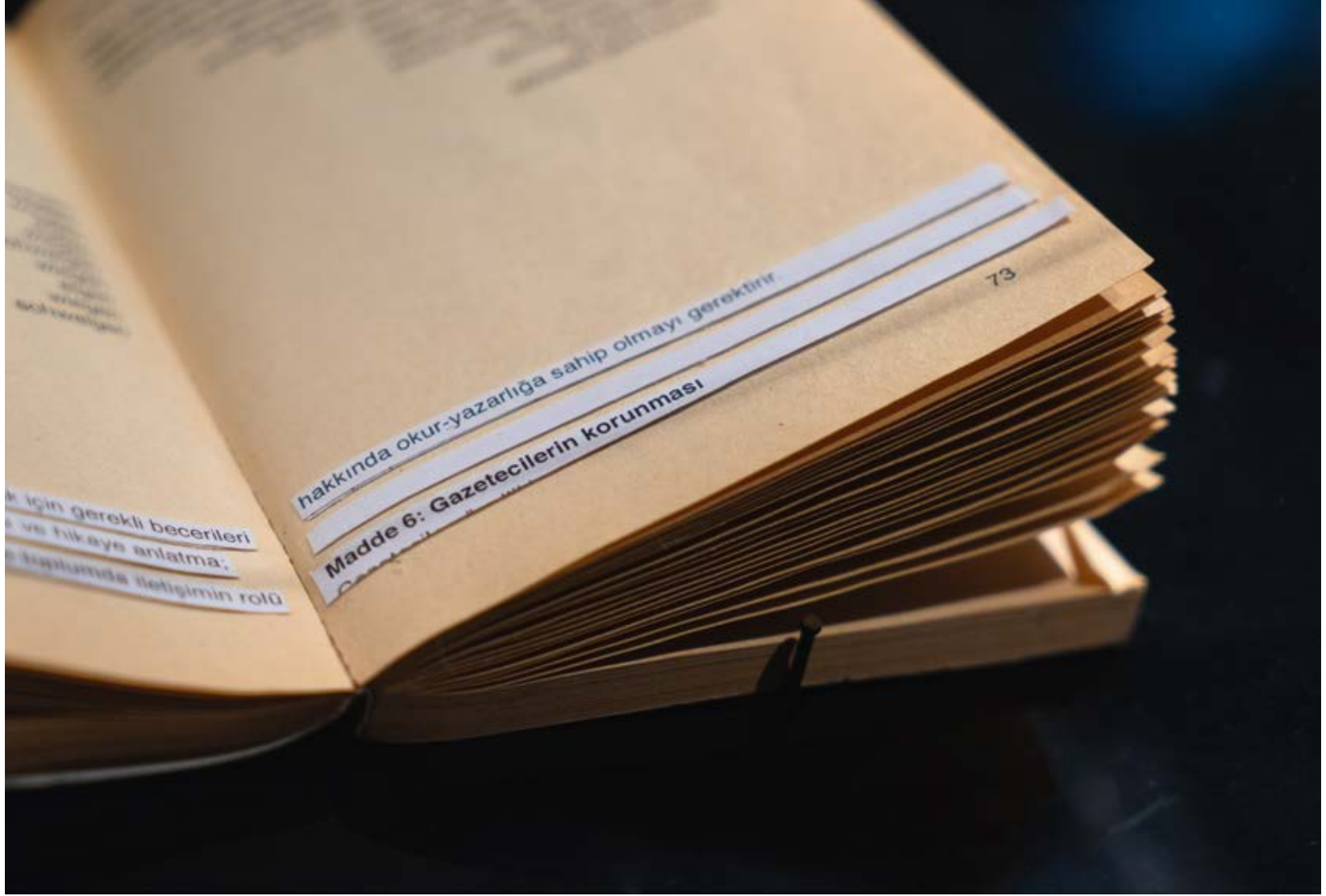
Enstalasyon Installation

Kitap Book

15 x 9,5 cm

2020

1. Günümüzde, sanatın herhangi bir türü adına belirlenmiş bir formu konuşmanın sanatçıyı yaratıcı süreçten uzaklaştıracağını düşünüyorum. Belki formun içeriğe bağlı olduğu belirli türleri istisna kabul edebiliriz. Fakat bunun dışında, hayatımıza giren ve bizi kuşatan bir çok uygulamanın bizi zaten çok yönlü davranmaya ittiğini söylemek mümkün. En basit gündelik davranış biçimlerimizi bile birden fazla çıktısı olacak şekilde yaşıyoruz. Yaşamsal bir ihtiyaç olarak yemek yeme eylemimizin herhangi bir “katılımcı” özelliği bulunmazken bunu sosyal medya üzerinden katılımcı bir etkinliğe dönüştürmemiz çok kolay. Günümüz sanatının da bu davranış biçimine uygun şekilde çok formlu, birden fazla çıktısı olacak şekilde gerçekleşeceğini düşünüyorum. Fakat bu düşünce yeni form arayışına da aynı mesafede duruyor. Sanatın temsiline ilişkin yeni form önerim mevcut bütün formların birbirine karışıp, yapışıp birbirlerini deforme etmelerinde.
2. Şair Turgut Uyar, 1985 yılında “Efendimiz Acemilik” isminde bir yazı yayımladı. Bir şairin şiirsel “ben”ini bulma çabasından çok, bu yazısında Uyar, yaşadığı dönemin gelişmeleri karşısında topluma ve gerçekliklere yabancılaşan bireyin, çağın değişimlerine uyabilmesi ve kendi bütünselliğini oluşturabilmesi için “bilmemeyi” yani acemi kalmayı öneriyor. Habermas’ın bugün için artık yapısal bir öneriden ziyade hayatın gerçeği olarak altını çizdiği “bilmeme” durumu, data okyanusunda yüzdüğümüz, sanal gerçekliğin hayatlarımıza girdiği ve yapay zekanın acaba hangi meslek gruplarını daha insanlığın elinden alacağını konuştuğumuz bugünler, “bilmediğimiz” gerçeği olsa olsa yeni bir tür mizah anlayışı keşfetmemizi zorunlu kılar.
3. Ne yazık ki her şey çok hızlı klişesini yaşıyoruz. Belki daha sonra baktığımızda 1950’ler modernizmiyle başlayan sürecin devamı olarak görebileceğimiz, sanat ve sanatçı kavramlarının bir kırılma daha yaşayacağını düşünüyorum. Bu kırılma süreci henüz tam anlamıyla yaşanmadığı ve dolayısıyla tamamlanmadığı için sanatçılar olarak şimdilik içimizdekilerileri kusacağız. Bugünü, bu dönemi başka dönemden ayıran aslında bir şey yok. Palimpsest, bizim için bir alışkanlık.
4. 1950’lilerle başlayan süreçte sanatçılar, düşünürler bir takım kararlar almıştı. Alınan bu kararlar yeni sanat anlayışlarını ve biçimlerini; devrimsel düşünceleriyle beraberinde getirmişti. O günlerden bugüne çok fazla zaman geçmedi aslında. Hâlâ belirli rolleri yaşıyoruz. Dolayısıyla adımıza bir şeylerin yeniden tasarlanması çok olağan. Belirleyici olan, bizim onlara ne kadar bağlı kaldığımız olmalı. Yaratıcı alanların kendi bağımsız dillerini ve mekanlarını kurmaları bunda belirleyici olacaktır.
5. Bir yandan yaşamsal bir süreci de içerdiğinden zor bir konu bu. Anlamaya ve içselleştirmeye çalışıyorum. Endişe ve heyecanı bir arada barındırıyor. 2000’lerde, internet artık bütün evlere girdiğinde, yazılı kültür-görsel kültür tartışmaları yapılıyordu. Bugün için bütün bir temsiliyet tartışması gündemde. Henüz bir şey “bilmediğimi” biliyorum.

1. In our present day, I believe speaking of a predetermined form for any type of art will be distracting the artist from the creative process. Perhaps we can consider certain categories in which the form is dependent on the content as exceptions. But apart from that, it is possible to say that a number of applications that entered our lives and besieged us have already compelled us to behave in a multifaceted way. We perform even the simplest everyday behaviours to yield more than a single output. While our act of eating, a vital necessity, does not have any inherent “participatory” characteristics, it is quite easy for us to turn this into a participatory event on social media. I think, in line with this mode of behaviour, today’s art will also be configured in a multi-formed fashion and with more than one output. But this idea is at an equal distance to the quest for new forms. My proposal for a new form of representation of art lies in all existing forms blending together, getting stuck to one another and deforming each other.
2. The poet Turgut Uyar published an article titled “Efendimiz Acemilik” (Our Master Novicism) in 1985. Rather than a poet’s quest for his poetic “self”, in this article Uyar proposes “not-knowing”, that is to say, staying a novice, as a strategy for the individual, alienated from society and realities in the face of the developments of the period he lives in, so that he can adapt to the changes of the age and construct personal integrity. Habermas emphasizes the condition of “not-knowing” as the reality of life today rather than a structural recommendation, and in these days when we are swimming in an ocean of data, when virtual reality has become part of our lives, and when we are discussing which professions will be affected next when artificial intelligence replaces human beings, the fact that “we do not know” would at most force us to discover a new sense of humour.
3. We are experiencing the cliché that unfortunately everything is happening too fast. I think the concepts of art and artist will be undergoing another rupture, perhaps one which we can see at a later date as the continuation of the process that started with the modernism of the 1950s. Since this process of rupture has not yet been fully experienced and therefore not complete, for now, we, the artists, will continue disgorging whatever is inside us. There is actually nothing much that separates this period from any other. Palimpsest is a habitual practice for us.
4. In the process that started in the 1950s, artists and thinkers had made some decisions. These decisions brought about new conceptions and forms of art, alongside the revolutionary ideas. Not much time has passed since those days actually. We are still living determined roles. So it’s quite normal that some things are being redesigned on our behalf. The determining factor here should be how much we comply with these. The creative fields establishing their own independent languages and spaces will be decisive in this.
5. This is a difficult subject as it also involves an aspect of the process of living. I am trying to understand and internalize. It involves both anxiety and excitement at the same time. In the 2000s, when the internet was now in every home, there were discussions on written culture/visual culture. Today, there is a whole representation debate on the agenda. I know that “I do not know” anything yet.

Delal Eken

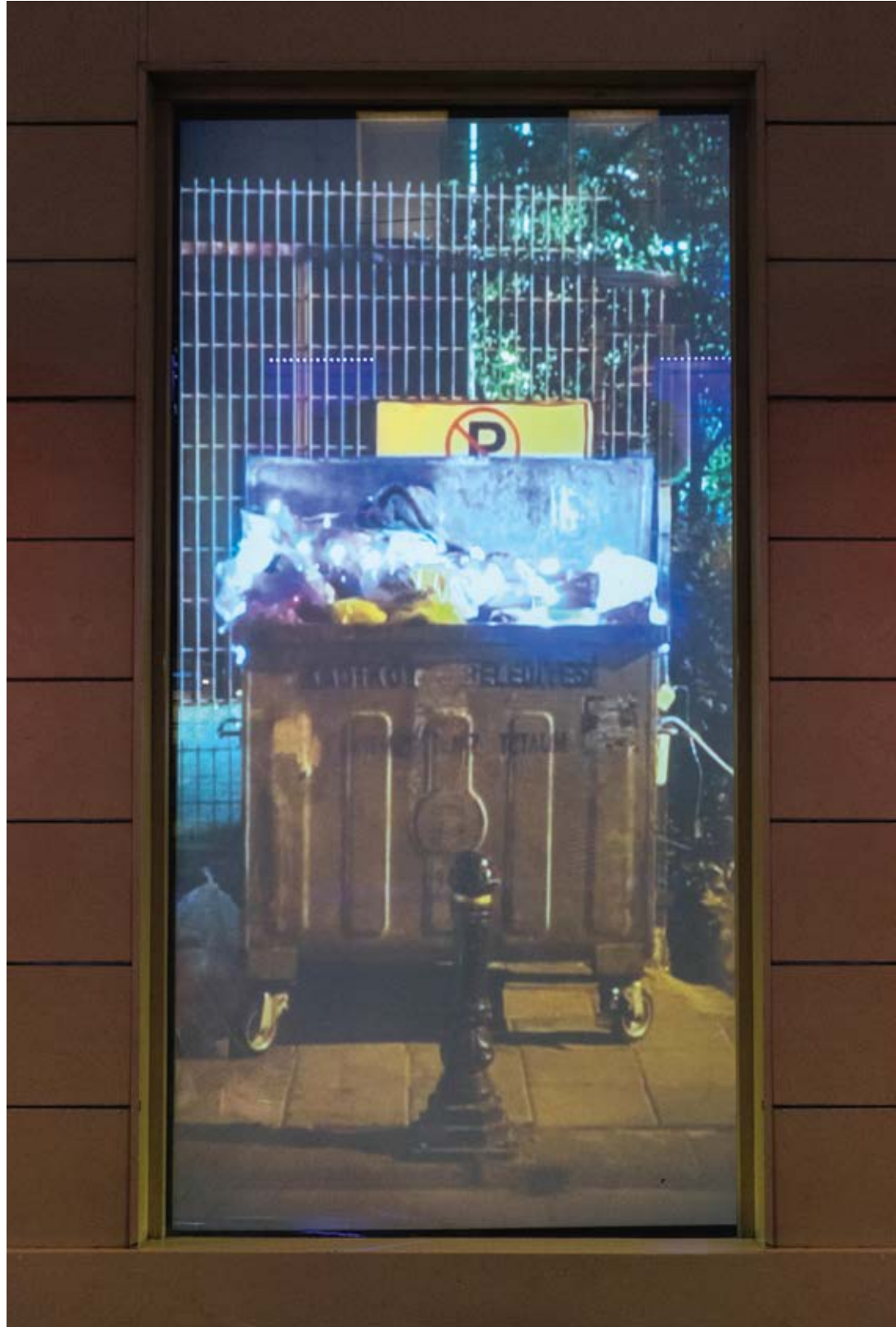
1999, Diyarbakır

Marmara Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Resim Bölümü

Marmara University, Faculty of Fine Arts, Department of Painting

Işık ve Atık Light and Waste
Video, 04'02"
2020

- 1.** Öncelikle gündelik yaşamın hareketlenmelerini daha bütüncül olarak görmeye çalışıyorum. Geçmişi ile birlikte, dünya üzerinde var olan her parçanın, biçiminin ve sesinin bir sanat formu oluşturma olasılığı hep yer alıyor benim için. Buna, gündelik yaşamın izini üzerinde barındıran, kaldırım kenarındaki çöp poşeti de dahil olmak üzere.
- 2.** Bilginin belirsizliği durumunda, doğruluğunu veya kesinliğini tartışabilecek bir alanı bırakabilmekten bahsediyor diyebiliriz Habermas. Dayatılan algı sistemleri içerisinde değişen politikalar oluyor, insan odağının yarattığı krizler oluşuyor. Bu süreçte gündelik yaşamdan bağımsız şekilde bir dünya oluşturmaya pek sıcak bakamıyorum. Sanatta bunu şunu bilmeliyiz gibi bir gereklilik kipi kullanmak istemem ama bugünün gündeminin ağırlığı karşında, kayıtsız bir dil oluşturma taraftarı değilim.
- 3.** Aslında olumsuz çok fazla şey sayılabilir bu noktada. Fakat biraz daha olumlamaya çalıştığımda ortaya farklı malzemeler çıkabiliyor. Daha çok kamusal alanın akışını kullanarak çalışmamdan kaynaklı olarak gündelik deneyimler hep yeni sorular sorduruyor. Bu da daha farklı bir iş üretimine götürüyor. Muğlak bir deneyim alanı sunulduğunda, farklı bir şeyi kabul ettirme çabasına giriştiğinizde, ortaya ironik veya düşündürücü noktalar çıkabiliyor. Sonuçlar olumsuz yönde dahi olsa daha pozitif taraftan bakıp farklı bir noktadan beslenmeye çalışıyorum.
- 4.** ...
- 5.** Kendi üretim sürecimi kötü etkileyen bir durum bu. Daha çok deneyerek öğrenebileceğim veya karşıma ne çıkacağını bilmediğim, plan yapmadığım bir çalışma pratiğim var. Sürekli gezebileceğim ve malzemelerle oynayabileceğim bir alan kısıtlaması varken sistemleşen ve ilerleyebildiğini varsayan ağ bağlantılı sosyalliğin etkileri olumlu yönde olmadı maalesef.

- 1.** First of all, I try to view the trends in everyday life in a more holistic way. In my view, together with its past, every piece that exists in the world, its form and its sound always hold the possibility of creating an art form. This includes even the garbage bag on the sidewalk that has the traces of daily life on it.
- 2.** We can say that Habermas is talking about leaving aside enough room to discuss the validity or accuracy of information in a state of uncertainty. There are policies that change in the systems of perception that are imposed, and crises created by the focus of human concerns. In this process, I cannot favour creating a world independent of everyday life. I wouldn't like to use a necessitative mood by saying things like we should know this or that in art, but I do not approve creating a language of indifference in the face of the weight of the agenda of our present day.
- 3.** Actually, a large number of negative things could be listed here. But if I try to be a little more affirmative, a variety of other materials can come up. As I work using the flow in the public sphere, everyday experiences always give rise to new questions. And this leads to the production of another kind of work. When you present a field of experience that is ambiguous, or when you try to make people accept something different, there might be ironical or thought-provoking points that emerge. Even if the outcomes seem to be in a negative direction, I try to look at things from a more positive side and make an effort to attain nourishment from a different point.
- 4.** ...
- 5.** This was something that had an adverse effect on my process of production. I have a practice in which I mostly learn by trying or one where I don't know what I will be facing, a process of working without a plan. Unfortunately, online socialisation that has been systematized and was assumed to progress did not have a positive effect when there was a constant spatial limitation on the places I could go and play with materials.

Diren Demir

1997, İstanbul

Marmara Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Heykel Bölümü

Marmara University, Faculty of Fine Arts, Department of Sculpture

Duvarın Ötesi Beyond the Wall
Ses enstalasyonu Sound installation
6 kanallı ses, döngü 6-channel sound, loop
2020

1. Günlük yaşamın nesnelere, seslerine, hareketlerine ve öznelere yaratıcı bir itki ile bakılma niyeti yaşamın kapsayabildiği her şeyi sanatsallaştırabilir -veya daha doğrusu zaten gerçekte oldukları sanatsal ve ilişkisel potansiyeli açığa çıkartabilir.- Bedenin adaptasyon ve alışmaya olan eğilimi, gündelik yaşam alanlarımızın politik ve estetik bakımdan daha da kötüye gitmesine daima mücadele etmekte. Bizi bu biyolojik zaafımızdan koruyacak olan şey yine yaratıcı eylem. Bu yaratıcı itki ile gündelik yaşamda başkasının göremediğini görmeye ve saklı olanı ifşa etmeye niyet eden gözler, formların özlerinde taşıdıkları sanatsal temsili yine gün yüzüne çıkarabilir. Bunun aksine; gündelik yaşama “sanat katmaya” çabalayan suni yaklaşımlar asıl gerçeği kaçırıyor gibi...

2. Jürgen Habermas’ın bu haberdeki söylemini evrensel bulamıyorum. Kendisi insan onurunun dokunulmazlığına zarar verebilecek, ekonomi ve sağlık sektörü ile ilişkilendirdiği iki durum gördüğünden bahsediyor: “İlk durum, hastaların ‘sınıflandırılması’ ile ilgili; ikincisi, karantınayı kaldırmak için uygun zamanın seçimiyle.” Ancak Türkiye ve Orta Doğu için konuşacak olursak tabii ki özgür ve onurlu bir yaşama dair daha fazla tehdit teşkil edecek olan despotizm pratiklerinin kendilerine kolay bir geçit bulduğunu da araya katabiliriz. Bu noktada sanatta bilmemiz gereken ilk şey, çağdaş sanatın vaad ettiği geniş iletişim olanaklarını bizden talep edilen otosansüre yem etmemektir.

3. Şu an olduğum –cinsel, bedensel, politik– kimliğin; başkalarında açığa çıkardığı iyi veya kötü tepkiler/sosyal refleksler beni 21. yüzyılda hâlâ üzerinde konuşulmamış olan toplumsal ve bireysel “gölgeleri” avlayıp ifşa etmeye ve gün yüzüne çıkarmaya doğru itiyor.

Bu deneyimleri bana sunan mekanlar, şehirler ve coğrafyalardan da bir o kadar çatışkı –ve dolayısıyla ilham– edinebiliyorum. Bu durum beni kamusal alanlarda yeni karşılaşma yolları ve izleyicilerle iletişim kurmanın yeni yollarını yaratmaya itiyor. Sosyal ve mekansal kodları değiştirmek, yeniden yapılandırmak veya bazen yok etmek sanatı bir eylem alanına dönüştürebilir. Bu noktada topluluk sanatı ve katılımcı sanat ekseninde seyirciyi de özgürleştirebilmenin estetik yollarını araştırıyorum.

4. Nato Thompson’un da “İktidarı Görmek” adlı kitabında dediği gibi: “...toplumsal ve kültürel sermaye kavramlarında; ırk, sınıf, toplumsal cinsiyet farklarından ve kültürel, coğrafi bariyerlerden kaynaklanan güç dengesizlikleriyle ilgili değerli içgörüler sağlayabileceğimizi görebiliriz. İktidar saf bir finansal durum değildir; konuşma, yürüme, nefes alma şekillerimize kodlanmış bir durumdur...” Thompson’a göre bu durum “toplumsal ve kültürel sermayeyi sanatın ve siyasetin anlaşılmasında önemli hale getirir.”

Bu bağlamda kültür endüstrisinin eşitlik sağlamak açısından daha elverişli olduğunu söyleyebiliriz ancak her türlü bariyeri, hiyerarşiyi ve güç dengesizliğini yok edecek konumda ve güçte henüz değil. Her türlü öznenin temsiliyet eşitliğine bu alanda daha fazla özen gösterilmeli ve bu yapılırken diversity washing’e de geçit verilmemeli. Bununla birlikte, bence şu anki durum umut verici.

5. Sadece şartlar buna zorunlu kıldığı için üretilmiş olan “temsiliyet” görüntüleri bana değerli gelmiyor. Bence “temsiliyet” bağlamı, “simulakr”dan bahsettiği veya simulakrı eleştirdiği zaman değerli oluyor; gerçekten de buna zorlandığı için değil.

1. The intention of looking at the objects, sounds, movements and subjects of everyday life with a creative impulse can render everything that life can encompass artistic – or rather, reveal the actual artistic and relational potential that they already have. The body’s tendency towards adaptation and accustomization always allows the gradual political and aesthetical deterioration of our spaces of everyday life. It is once again the creative action that will protect us from this biological flaw of ours. With this creative impulse, the eyes that are intent on seeing what someone else cannot see and expose what is concealed in everyday life can again bring the inherent artistic representation that forms hold within to light. In contrast, the artificial approaches that try to “affix art” to everyday life seem to miss the actual truth...

2. I do not consider Jürgen Habermas’s remark in this news to be universal. He mentions that he sees two cases that he associates with the economy and the health sector that can undermine the inviolability of human dignity. “The first case relates to what is called ‘classification’ of the patients; the second is about the choice of the appropriate time to end confinement.” However, if we were to talk specifically about Turkey and the Middle East, we could of course add that the practices of despotism, which pose a higher level of threat to a free and dignified life, have found a back alley that allowed them to operate with ease. At this point, the first thing we need to know in art is not to let the vast possibilities of communication that contemporary art promises fall prey to the self-censorship demanded of us.

3. The good or bad reactions/social reflexes that my present identity – sexual, physical, political – arouses in others urges me to hunt down, expose and bring to light the social and individual “shadows” that are still not discussed in the 21st century.

The spaces, cities and geographies that offer these experiences to me can also provide me antinomies – and hence inspiration. This situation pushes me to create new ways of meeting in public spaces and to conceive new means of communicating with the viewers. Changing, reconstructing or sometimes undermining social and spatial codes can transform art into a field of action. At this point, along the axes of community art and participatory art, I am also looking for aesthetic ways to liberate the viewer.

4. As Nato Thompson states in his book “Seeing Power”, “...social and cultural capital provide valuable insights into the power disparities that emerge from differences in race, class, gender, and cultural and geographic barriers. Power is thus not purely a financial situation, but one coded in the manner in which we speak, walk, and breathe.” According to Thompson, this “makes social and cultural capital especially critical in understanding art and politics...”.

In this context, we could argue that the culture industry is in a more favourable position in terms of establishing equality, but it is not yet in a position nor does it hold enough power to eliminate all sorts of barriers, hierarchies, and imbalance of power. In this field, more attention should be paid to the equality of representation for all subjects and in doing this, diversity washing should not be tolerated. However, I think the current situation is promising.

5. The images of “representation” produced just because the conditions make it necessary do not seem valuable to me. I think the context of “representation” becomes valuable when it refers to or criticizes “simulacra”, and not because it was forced to do so.

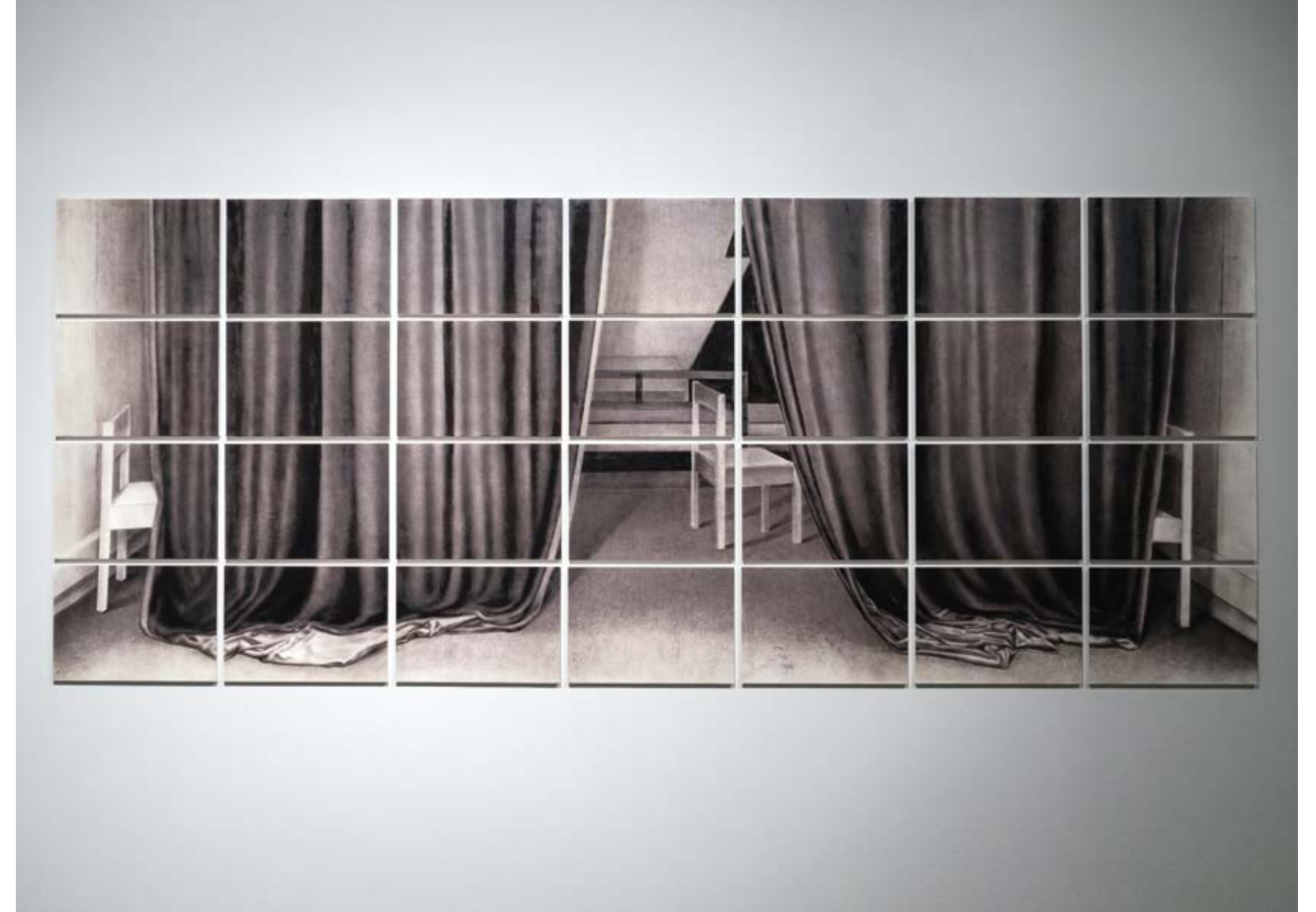
Elif Özen

1987, İzmir

Dokuz Eylül Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Resim Bölümü

Dokuz Eylül University, Faculty of Fine Arts, Department of Painting

Facing Of
Kağıt üzerine karışık teknik, 28 parça
Mixed media on paper, 28 pieces
203 x 80 cm
2019

1. Tarihsel olarak temsil, salt sanatçının ortaya koyduğu yapıtın üzerinden değil, aynı zamanda yapıtı oluşturan toplumsal şartlar ve dinamiklerin üzerinden işlemektedir. Sanat tarihi boyunca sanatın tüm niceliksel ve niteliksel temsil kurulumu pek çok parametreye bağlı olarak değişmiş ve gündelik yaşam içerisinde toplumun temsil anlayışı ile birlikte sanatçı eserlerini bu temsil anlayışına göre biçimlendirilmiştir. Geçtiğimiz bir yıl boyunca yaşanan küresel salgın ve olağanüstü hal ve koşulların karşısında gündelik hayatın rutinlerden etkilenererek, sanattan, kültüre, düşünceye dair yaklaşımlar ivme kazanarak dönüşümü hız kesmeden de devam etmektedir. Bu kırılğan ortam içerisinde zihinsel ve kültürel yapının ifşası sanatçının da tanıklığında, deneyimlerini aktararak, yeni üretimlerde bulunulur iken sosyal medya ve benzeri görsel yayın ağlarının yeni zihinsel, düşünsel, gözlemsel dillerin evrimleşerek yeni bir dil kullanılmasıyla da sanatın medyumunu haline dönüşmekte ve hayatımızı kapsayan yeni formları peşinden getirmektedir. Zamanın akışına göre değişimler göstermeye ve pandeminin etkisiyle başlayan kitlesel histeri ve korku ortamında bir insanıyet yoksunluğuna yol açması üzerinden sosyal medya deneyimlerinin hızla artması, artık yeni formları beraberinde getirmektedir. Artık hiçbir şeyin eskisi gibi olamayacağı gerçeği ya da olabilme ihtimalinin en az 2-3 yılı bulacağı gerçeğiyle karşılaştığımız noktada, gündelik hayat içinde içselleşen aşınayı aşma çabası ile sanatçıların gündelik hayatın içinde oluşan çelişkileri pragmatik bir şekilde ele alarak hem sanatta hem de sınırsız üretim teknikleri değişmiştir.
2. Bu krizde erken yargılar, kahinsel yanıtlar ve hızlı ataklar yerine, biraz geri çekilebilmek ve düşüncelerin ve stratejilerin daha güvenli seyredebilmesi için sağlıklı çözümler üretmeliyiz. Sanatta ve sanatçı açısından neyi bilmeliyiz sorusuna karşılık; süreç içerisinde sanat alanında yaşanmakta olan zararlar veya sanat üretimde bulunan sanatçının üretimine zarar verebilecek fırsatçılıkların, olguların yaşanmaması olabilir.
3. Bu sıkıntılı dönemin bizlere getirdikleriyle motivasyon; kişinin gündelik yaşadığı hayat paradigmalarına göre de farklılık göstermektedir. Atölyesine kapanmış üreten bir sanatçının aşamayacağı engel yoktur. Her sanatçı kendini ifade edebilmek için üretmeye devam edecektir.
4. Toplumsal, ekonomik, kültürel, hatta teknolojik gelişmelerin ve değişim süreçlerinin yönlendiriciliği ile bireyin yeni bir anlam dünyasının biçimlenmesi, yaratıcı alanlardaki dönüşüm/değişim içinde kaçınılmaz olarak varolma sorunsalını da kapsamaktadır. Nesneler dünyası bir görüntüler bütünlüğüdür. Dolayısıyla toplumsal olanı görünen üzerinden anlamlandırma çabası, bireyi kendi gördüğü üzerinden değil çoğunluklu olarak görünmek istediği ya da görünmeye zorlandığı alan içinde cisimleştirmektedir. Sanatçılara göre küreselleşme, sanat dahil her şeye hızlı erişim, kimi zaman sanatın günceli yakalamasını zorlaştırmakta; gelişen teknolojinin getirdiği imkanlarla üretilenler, neyin sanat olup neyin olmadığını belirsizleştirmektedir. Sanatçıların bu sorunları, üretimlerinde siyaset, psikoloji, sosyoloji gibi farklı disiplinleri harmanlayıp, eleştirel bir bakış açısıyla güncel olanla bağlantı kurarak aşmaya çalıştıkları görülmektedir.
5. Teknolojinin gelişmesiyle ortaya çıkan dijital devrim, sanat alanında birçok yenilik ve üretim olasılığını da beraberinde getirdi. Bu olasılıklar sadece video, fotoğraf, yeni medya gibi dijitalle teması olan disiplinleri aksine resim gibi klasik sanatları da etkilemektedir. Bunun dışında giderek, ağ teknolojileri sayesinde bağlanabildiğim global ağ aracılığıyla belki de hiç ilişki kuramayacağımız sanatçılarla birlikte yeni bağlar kurulabiliyor. Yaşadığımız dönemin bizlere zorunlu kıldığı yeni dijital sanat ortamıyla bizlere sunulan çevrimiçi sergiler, canlı atölye ziyaretleri, sanatçı konuşmaları ve Zoom vb. bağlantıların artması sanatçı, galeri, izleyiciye anlık takip ve dahil olabilme şansını tanımaktadır. Fakat bu platformlar ister iki, ister üç boyutlu olsun, fiziki anlamda bir eseri deneyimlemenin yerini tutmayacaktır. Yaşam artık jenerik bir mekanikleştirilmeden çıkarak kaçışları veya farklılıkları sergilememize olanak sağlarken, geçmiş ve gelecek arasında sanal bir gerçeklik kurarak proaktif hale getirmekte. İnteraktif yaşam modülleri aracılığıyla kurulan köprüler arasında sıkışmış durumda da olsak uzun vadede sanatsal ifadelerimiz için kullanacağımız daha doğru mecraları keşfetmiş olacağımız kuşkusunu duymuyorum. Fakat yeni dijital görünebilirlik alanlarının eskinin yerini tümüyle alıp almayacağını bilmiyoruz. Ancak bu platformların sanat için yeni alanlar açtığının ve algı dünyamızı değiştirdiğinin de farkındayız.

1. Historically, representation operates not solely through the artwork produced by the artist, but also through the social circumstances and dynamics that make up the work. Throughout the history of art, the entirety of the quantitative and qualitative settings of the representation of art has changed depending on a multitude of parameters, and together with society's understanding of representation in everyday life, artists have shaped their works according to this perception of representation. In the face of the global pandemic and the extraordinary circumstances and conditions we have experienced over the past year, influenced by the routines of everyday life, the approaches in art, culture and thought continue to gain momentum and their transformation presses on without any loss in acceleration. In this fragile environment, the exposure of the mental and cultural structure is also witnessed by artists, and through the conveyance of their experiences and in producing new works, the new mental, intellectual, observational languages of the social media and similar visual networks of communication that evolve to form a new language is in turn transformed into a medium of art and bring along new forms that embrace our lives. The rapid increase in social media experiences that has to do with the changes brought about by the passing of time and the mass hysteria and the environment of fear that had started due to the pandemic that caused a deprivation of humanity has now brought new forms along with it. At the point when we face the fact that nothing can be the same as before, or that it will take at least 2 to 3 years before this is possible, together with the effort to transcend the familiar that was internalized in everyday life, artists pragmatically addressing the contradictions that occur in everyday life have changed both art and the unlimited techniques of production.
2. In this crisis, instead of premature judgments, prophetic responses, and swift attacks, we should come up with healthy solutions that can enable people to take a step back and to allow a safer course for thoughts and strategies. In response to the question of what we should know in terms of art and the artist; I could say, putting an end to the damaging occurrences experienced in the field of art during this process or doing away with the opportunistic acts and events that might impair the production of the artist producing the art might be a start.
3. In light of what this troublesome period has brought, motivations also differ according to the paradigms of each person's daily life. There is no obstacle that an artist, closed in his/her workshop producing artworks, cannot overcome. Every artist will continue producing works in order to express themselves.
4. The formation of the individual's new world of meaning, guided by social, economic, cultural, and even technological developments and processes of change, also inevitably includes the problematic of existence inherent in the transformation/change in the creative fields. The world of objects is an aggregate of images. Therefore, the effort to make sense of the social through the visible, ends up with the individual being objectified, not through what he/she sees, but mostly within the field he/she wants to appear or is compelled to appear. In the eyes of the artists, globalization and the ever-increasing speed of being able to access everything, including art, sometimes make it difficult for art to catch up with the latest developments; the things produced as a result of the possibilities brought about by the developing technologies blur the distinction between what is art and what is not. It could be observed that artists are trying to overcome these problems by tapping into current developments from a critical perspective through making use of a combination of different disciplines such as politics, psychology and sociology in their artworks.
5. The digital revolution that emerged as an outcome of the developments in technology gave rise to a variety of innovations and production possibilities in the field of art. These possibilities affect not only the disciplines such as video, photography and new media that have connections to the digital realm, but conversely also classical arts such as painting. Apart from that, through the global network that allows online connections via network technologies, there is the increasing option of establishing new connections with artists with whom we might not have been able to come together before. The increase in online exhibitions, live workshop visits, artist's talks and other forms of gatherings through zoom, etc. that were made widely available because of the new digital art environment that the period we live in necessitated has provided the artist, the gallery and the viewer the chance to follow and participate instantly. However, whether two-dimensional or three-dimensional, these platforms cannot be a substitute for the physical experiencing of a work. Life has now moved away from a generic mechanization. It allows us to display escapes or differences, and to become proactive by establishing a virtual reality between the past and the future. Even if we are currently stuck between the bridges built through interactive life modules, I have no doubt that we will discover more appropriate channels that we will be utilizing for our artistic expressions in the long term. But we don't know if the new digital realms of visibility will completely replace the old. Yet we are aware that these platforms open up new spaces for art and that they change our world of perception.

Engin Konuklu

1990, Adana

Dokuz Eylül Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Resim Bölümü

Dokuz Eylül University, Faculty of Fine Arts, Department of Painting

Yol The Road
Kağıt üzerine akrilik
Acrylic on paper
9 parça 9 pieces
110 x 75 cm
2020

- 1.** Günlük yaşamdaki değişimler sanatçının üretim sürecine dair tercihleri üzerinde belirleyici olabilmekte ve yeni temsil biçimleri oluşturabilmektedir. Rollo May, tarihsel dönemlerin toplumsal yapısı ve bu yapının barındırdığı ruh halini anlamak için en iyi yöntemin o dönemin sanatında yattığını ifade etmektedir. May, sanatçıların dönemin tinsel ifadesini aktarımındaki gücünün öğretici olmaktan ya da propagandadan gelmediğini, sanatçının olguyla yoğun karşılaşma anını ve kültürün bilinç dışı düzeyle ilişkisini yansıtışına bağlamaktadır (May, 2018: 74).
- 2.** “Bilmediğimizi bilmek” tanımı yeni duruma karşı kuşku içinde yaklaşmayı, “şimdinin” aldatıcı olabilecek görünümüne karşı kesin bir yargıda bulunulmaması gereğini çağrıştırmakta. Travmanın sahip olunan varlıklara ve durumlara olan tehdit niteliğine karşı sanatın sağaltıcı ve iyileştirici bir yapıda olduğunu düşünüyorum.
- 3.** Günlük deneyimlerin beraberinde oluşan, farklı alanlarda, özellikle bir dezavantajım olduğumu düşündüğüm bir durum ya da disipline dair ilerleme elde etmek, sanat üretimine ve yaşama olan inancımı yenileyebiliyor.
- 4.** Teknolojik gelişmelerin ve toplumsal kırılma anlarının beraberinde getirdiği yeni kültürel yapı, yeni sanatsal anlatımlara ve değişen imge dünyasının oluşumuna yol açabilmektedir. Sanat tarihinde de görülen birçok biçimsel ve anlamsal değişimin, değişen teknoloji ve sosyal yapıyla birlikte gerçekleştiği görülmektedir.
- 5.** Dönemlerin beraberinde getirdiği değişimler ve zorunlu kıldıklarının ortaya koyduğu anlam, bireyler arasında farklılık gösterebilmekte ve yeni durumla eski durum arasında yine bireye göre değişen güçlü ve zayıf yönleri beraberinde getirmektedir. Bu gibi durumların sanatçının üretiminde ve bu üretimi sunumunda ister istemez bir farklılığa yol açacağını düşünmekteyim, teşekkürler.

- 1.** Changes in daily life can influence and determine the artist’s preferences regarding the production process and can generate new forms of representation. Rollo May states that the best way to understand the social structure of a historical period and the underlying spiritual meaning that this structure embodies lies in the art of that period. May notes that the artists’ power of expressing the spiritual meaning of a period does not come from having the intention of teaching or making propaganda, but from their ability to reveal their moment of intense encounter with phenomenon and to reflect culture’s relations with the unconscious levels. (May, 2018: 74)
- 2.** The phrase of “knowledge of our not-knowing” suggests a sceptical approach towards this new situation and a reminder of the necessity of not making an absolute judgment in the face of the appearance of the “present” that might be deceiving. I think, in contrast to the threatening characteristics of trauma on possessions and circumstances, art has a healing and curative nature.
- 3.** Occurring alongside everyday experiences, being able to achieve progress in different fields, especially concerning a situation or a discipline that I consider having a disadvantage, can revitalize my belief in life and in producing art.
- 4.** The new cultural structure brought about by technological developments and instances of social rupture can lead to new artistic expressions and the formation of an altered world of images. It could be observed that many of the formal and semantic changes that have also taken place in the history of art were parallel to the changing technologies and social structure.
- 5.** The changes brought about by different periods and the demands that were introduced might vary in meaning from one individual to the next, and these differences between the new circumstances and the old would be accompanied by strong or weak aspects that would again be dependent on the individual. I think such situations will inevitably make a difference in the artist’s production and their presentation of this creation. Thank you.

Furkan Depeli

1995, Ankara

Marmara Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Heykel Bölümü

Marmara University, Faculty of Fine Arts, Department of Sculpture

Rah

Heykel Sculpture

Traverten, ışık Travertine, light

300 x 150 x 20 cm

2018

1. Tarih sürecinin takibinde, bireyin ve benliğin ön plana çıkmasının ardından benlik kavramının toplum ile ilişki kurması sonucu, sanatın günlük yaşamın nesnelerini sahneye çıkarması ve bunun sonucunda sanatın felsefe bağlamında ortaya çıkardığı muhakeme durumu, birçok kez farklı biçim ve bağlamda ele alınarak yapıt olarak karşımıza çıkmaktadır. Benim fikirlerimde ise sanatın tercih olarak günlük yaşamda form, medyum ve anlatım dilinde, anlam derinliğinde bireyin yeniden özerk konumda belirmesi; tümel bir arayışa yönelmesini ön görmekte ve bu tümel anlayışın güncel geçeklik ile birlikte biçim üzerinde araştırmaları irdelenmesinin bu formların dış hatlarının oluşmasında etken olacağını düşünmekteyim. Disiplinler arası sınırların giderek bulanıklaştığı son zamanlarda, tanımlandırma ihtiyacına tam anlamıyla karşılık vermeyen sanat yapıtlarında ‘iç içelik’ durumunu gözlemlemeye devam edeceğimizi düşünüyorum.
2. Habermas’ın cümlesinden de okuyabileceğimiz gibi antik Yunan düşünür Sokrates’in ‘tek bildiğim, hiçbir şey bilmediğimdir’ sözlerine dikkat kesilmemek elde değil. Bu doğrultuda yapılan okumada ‘cehalet’ ve ‘bilgelik’ arasında olan neyi bilmediğinin bilgisinde olan bilgili kimsenin, doğal olarak bilmediğini bildiği bilgilere ulaşma faaliyetine dikkat çekmek istediğinin yorumunu yapmak mümkün. Düşünme, metin, imgeleme üzerinden yapılabilecek olan bu ulaşma faaliyeti, bir tür bireyin kendini tanıma süreci olarak onu bu doğrultuda ‘motivasyon kavramları’ ile ilişkilendirmektedir. Düşüncem ise sanatla, neyi bildiğimizden ziyade neyi bilmediğimize doğru bir tanıma, kendimizi görme, kendimiz ile karşılaşma ve bu ‘motivasyon kavramları’ ile faaliyeti ifadeye dönüştürmektir.
3. ‘Yeni düzen’ olarak tanımlayabileceğim pandemi dönemi ile birlikte günlük deneyimlerimin kendime yabancılaşmama sebep olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim. Fakat bu yabancılaşma ki arayışlarıma ve düşüncelerime birkaç adım geri çekilerek bakmama sebebiyet vermektedir. Bu durum sonucunda, başkalaşma sürecine devam eden deneyimimin beni daha uzun soluklu üretim motivasyonlarına soktuğunu söylemem mümkün.
4. Açıkça söylemek gerekirse toplumdan beklentim irdeme ve sorgulamalı bir süreç olan bu dönemde, artan çevrimiçi etkileşimlerle birlikte bazı olgulara yönelik hızlı karar verme üsluplarının sonuçlarını takiben ortaya çıkan yargıların beni çok şaşırttığını söyleyebilirim. Sonuçta endüstrinin, topluma göre değil, insana dayalı bir biçimlendirme esasına dayalı olduğu günümüzde, bir sorgulama tutumuna sahip olmadan insanların kolayca kendilerine atfedebileceği bir unsur olarak görüldüğü takdirde; sınırları ve tanımları giderek bulanıklaşan ‘sanat tanımı’nın giderek anlam derinliğini kaybedebileceği kuşkusunu taşımaktayım.
5. Çevrimiçi yaşam biçimini benimsememizin gerektiği bu dönemlerde, sanatın ifade bağlamının da bu duruma göre biçimlenmesi çok olası bir durum olmakla birlikte, aynı zaman bir koşul olma haline gelebilme durumu beni kuşkulandırmıyor değil. Üretim dilimi, her zaman geniş ve bağlayıcı tutum ile projelendirme ve sonrasında üretme disiplinini kendime ilke edinmişimdir. Bu disiplin farklı birçok alanla ilgilenmeme olanak sağlayarak, bu süreç ile birlikte üretimlerimde ‘dijital-heykel’ kavramıyla ilişki kurmama sebep olmuş ve son 4 senedir üretimlerimi projelendirirken bir ‘ara üretim’ aşaması olarak gördüğüm verilerle yeni bir bakış ile ilişki kurmama olanak sağlamıştır. Elbette beni en çok heyecanlandıran unsur, yapıt ve izleyicinin gerçek anlamda temas kurması ve kendini ifade edebilmesidir. Bundan dolayı ‘yeni düzen’ olarak andığım bu günlerin bir ara dönem olduğu düşüncesindeyim. Verilerin çevrimiçi alanlarda kendini göstermesini çok aldatıcı bir durum olarak görmekle birlikte bağlamını zayıflatmakta olduğunu düşüncesiyle; online sergi düzenlemekte olan kurumların bu bağlamları güçlendirmek için izleyicinin temas kurabileceği bir unsurla farklı da olsa güçlü bir çözüm getirebileceği kanısındayım.

1. In pursuit of the historical process, the prominence of the individual and the self, followed by the establishment of a relationship between the concept of the self and society, resulting in the display of objects of everyday life in art and the subsequent process of evaluation initiated by art in the context of philosophy, has been appearing in works of art of different forms and contexts in a variety of instances. In my ideas, on the other hand, in an art that preferably pertains to everyday life in form, medium and narrative, the individual makes a reappearance in an autonomous position in the depths of meaning and achieving an orientation towards a universal quest is envisaged, and I think through this universal approach, merged with present-day reality, an examination of form will be a determining factor in the formation of the contours of these forms. In recent times, as the boundaries between disciplines are becoming increasingly blurred, I think we will continue to observe the condition of ‘enmeshment’ through artworks that do not fully respond to the need for a definition.
2. As the statement of Habermas reads, it is impossible not to pay heed to the words of the ancient Greek philosopher Socrates, saying ‘I know that I know nothing’. In a reading from this viewpoint, it is possible to comment that he wants to draw attention to the difference between ‘ignorance’ and ‘wisdom’, a knowledgeable person’s awareness of what he does not know, and his natural tendency to engage in the activity of gaining information on the things he knows that he does not know. This activity of obtaining information, which can be done through thinking, texts and imagination, as a process of the individual in gaining self-knowledge would lead him to associate with ‘concepts of motivation’. In my mind, art is not about what we know, but a recognition of what we do not know, a means to see ourselves, to face ourselves, and to transform activity into expression through these ‘concepts of motivation’.
3. I can easily say that in this period of the pandemic, which I can define as the ‘new order’, my daily experiences prompted a process of self-alienation. But this alienation also allowed me to take a few steps back in my approach to my pursuits and thoughts. As a result of this set of circumstances, it is possible to say that my experience of this continuing metamorphosis has set me on the path of some longer-term production motivations.
4. To be honest, my expectations from society went through a process of scrutiny and questioning in this period. I can say that with the increasing online interactions, the judgements that emerged out of some rapid decision-making styles regarding certain cases appeared quite surprising to me. Ultimately, in today’s world where the industry is being shaped on a principle based not on society but on the individual, if perceived as an element that people can easily attribute to themselves without being subjected to any manner of questioning, I suspect, the ‘definition of art’, the boundaries and definitions of which are getting blurred gradually, may end up becoming devoid of all depth of meaning.
5. In this period when we need to adopt the online lifestyle, although it is quite reasonable that art’s context of expression should also be shaped accordingly, the fact that this can become a compulsory condition does arouse a certain suspicion in me. As a principle, I have always adopted the discipline of planning my language of production with a broad and binding attitude and then producing my artworks accordingly. This code of conduct has enabled me to engage with a variety of different fields, and along this process, it has led me to establish a relationship with the concept of ‘digital sculpture’ in my works, and for the last 4 years, in planning my works it also allowed me to relate to the data that I see as an ‘intermediate production’ stage through a new perspective. For sure, the point that excites me the most is the possibility of a genuine contact between the artwork and the viewer, and for the artwork to be able to express itself. Therefore, I consider these days that I call the ‘new order’ to be a transitional period. I see the manifestation of data in online realms as a highly deceptive situation, and considering that the context is becoming weaker, I believe in order to strengthen these contexts, the institutions that organize online exhibitions can develop an element that the viewers can establish a connection with and that this can produce a compelling, albeit unusual, solution.

Hamza Kırbaş

1992, Batman

Hacettepe Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Resim Bölümü

Hacettepe University, Faculty of Fine Arts, Department of Painting

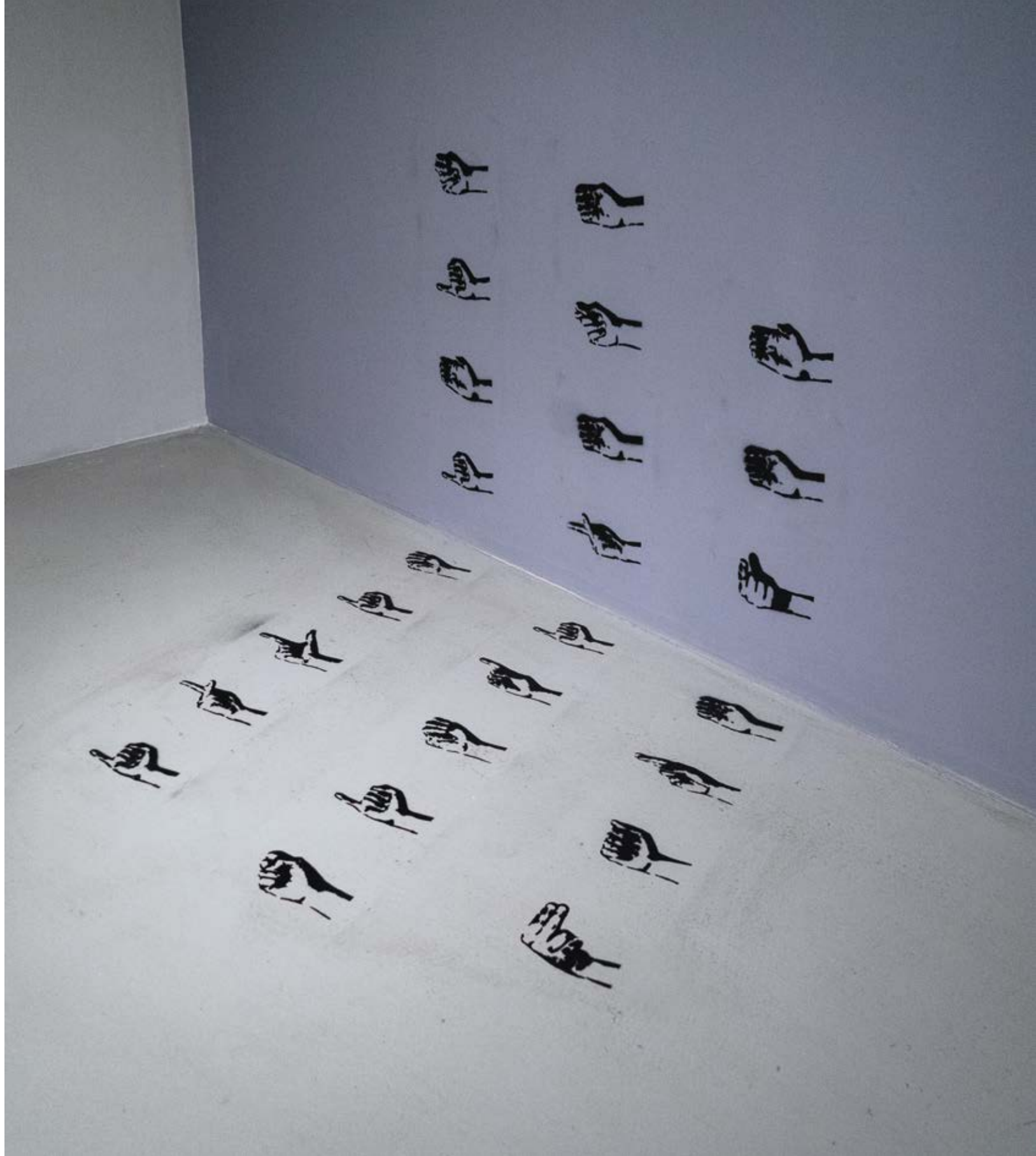
Ortak Sessiz Dil Silent Lingua Franca

Mekan odaklı yerleştirme, değişken boyutlar

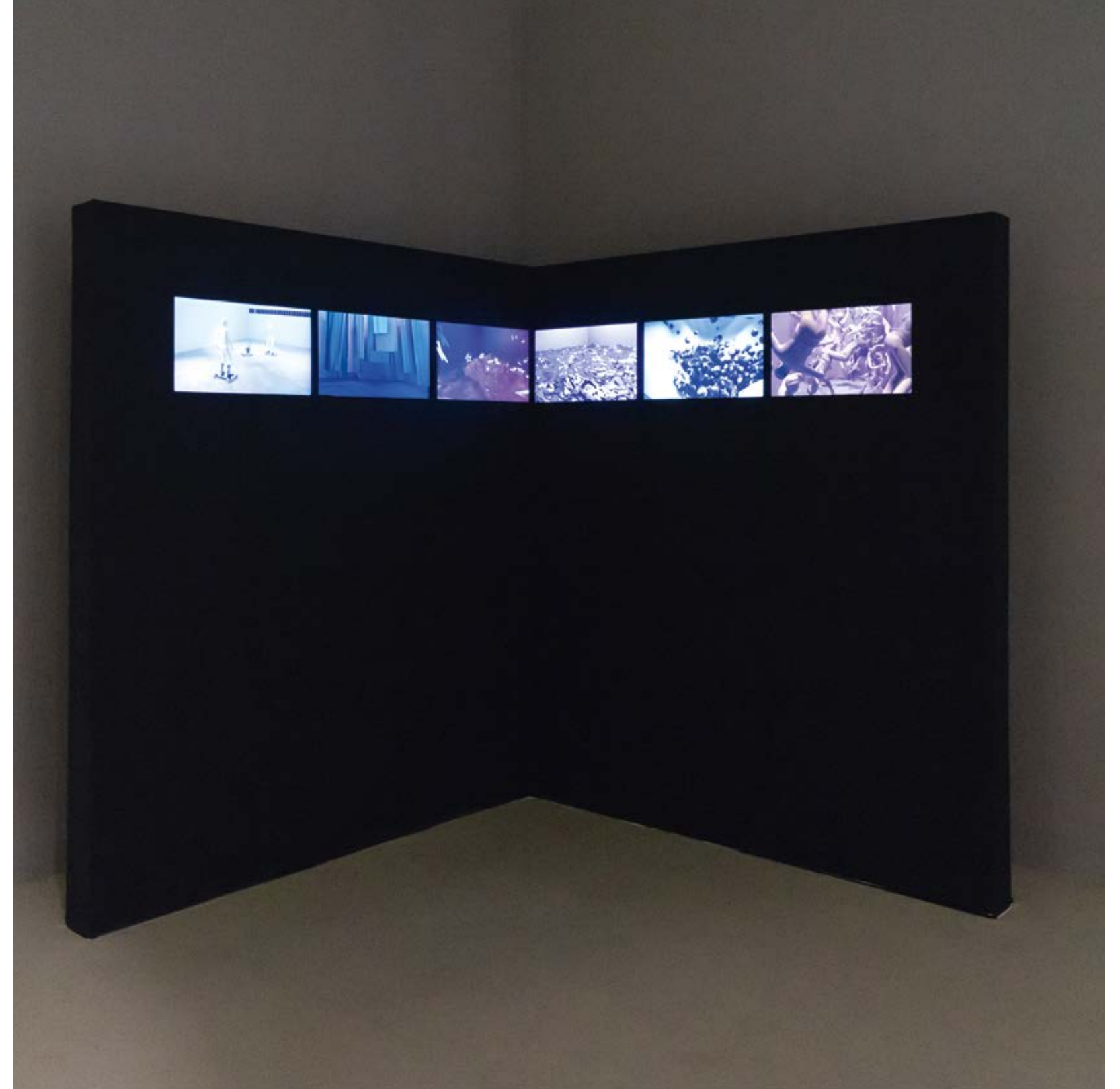
Site-specific installation, variable dimensions

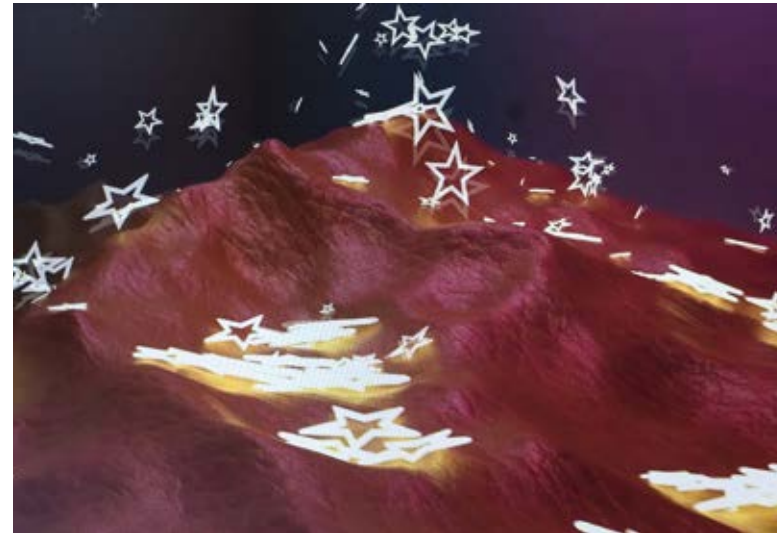
2020

Tanıklar Witnesses
6 kanallı 3D animasyon video yerleştirme, döngü
6-channel 3D animation video installation, loop
2020

1. Modern çağ dediğimiz olgu ile birlikte gelişen teknolojik gelişmeler birçok şeyi değişime uğrattığı gibi sanat eserinin tezahür biçimlerini ve düşünsel boyutunu da dönüşüme uğratmıştır. Bir sanatçı olarak bir eser üretmeden önce yoğun bir düşünsel süreçten geçiyorum. Bu düşünsel süreçte, tamamen gündelik yaşantımdan ve günlük yaşantılara olan tanıklığımdan besleniyorum. Bu süreçte düşüncemi somutlaştırmak için en iyi aracı bulmaya çalışırım. Tabii ki bu aracı kullanırken düşünce ile tezahür edeceği yüzey arasındaki ilişkiyi de göz önünde bulundurarak ortaya koymaya çalışırım. Böyle bir durumda sanatçının düşüncesine göre sanat eseri birçok farklı formda kendini gösterebilir. Yakın gelecekte bedenlerimizin tüm edimlerini ortaya koyacağımız sanat formlarıyla karşılaşabiliriz.
2. Jürgen Habermas’ın “bilmediğimizi bilmek” sorunsalı, bana göre yaşadığımız çağda teknolojinin olanaklarıyla çok kısa sürede ulaştığımız bilgileri aynı şekilde çok kısa sürede tükettiğimizi ve derinlemesine odaklanmadığımız bilgiyi aslında edinmediğimizi bilerek hareket etmemiz gerektiğini söylüyor. Bu durumu sanat eseri üzerinden ele aldığımızda yine buna benzer bir durum ile karşı karşıya kalırız. Özellikle dijital sanatta bilmemiz gereken şey, dijital bir sanat eserini oluşturan şeyin yine düşünsel boyut olduğunu, dijital tekniklerin sadece düşünsel boyuta hizmet eden ve imgeleri taşıyan yüzeyler olduğunu bilmemiz gerektiğidir.
3. Deneyimlerimizin sanat eseri üretiminde büyük bir etkisi olduğunu, hatta ayrılmaz bir parçası olduğunu söyleyebilirim. Sanat eserleri birer yaşantıdırlar. Kesinlikle sanatçının üretimleri yaşadığı yerin ve dünyanın birer tezahürüdürler. Her yeni deneyim sanatçıyı besleyen ve yeni yollar gösteren olgulardır. Sanatçının en çok motive olduğu zamanlar yeni deneyimler elde ettiği yerlerdir.
4. Toplumun imajının, özellikle teknolojik gelişmeler ile birlikte endüstri bağlamında yeniden tasarlanması sürecine çoktan girmiş durumdayız. Toplumun imajı bu bağlamda yeniden tasarlanırken yaratıcı alanların da bu değişime ayak uydurduğu ve yaratıcı bireylerin üretim süreçlerinin de dijitalleşme bağlamında dönüşüme uğradığını görmekteyiz. Endüstrileşme sürecinde özellikle görsel sanatlar alanında bugün neyin sanat eseri olup neyin olmadığı, tartışmalı bir sürecin içerisine doğru gidiyoruz. “Dijital yerliler dijital göçmenleri kandırıyor mu?” sorusunun bu tartışmalı sürecin anlaşılabilmesi için incelenmesini öneriyorum.
5. Ağ bağlantılı sosyallik sürecini, günümüz şartlarının bizlere dayatmış olduğu bir olgu olarak görüyorum. Çünkü sanat eserini iki boyutlu, durağan yüzeylerde deneyimlemek gerçekten bir deneyim yaratır mı? Kendi üretimlerimde çoğunlukla dijital teknikleri kullanmaktayım fakat dijital programlarda, somut olarak hayata geçirmek istediğim çalışmalarımın bir kısmının üç boyutlu projelerini oluşturmak için kullanıyorum. Ayrıca dijital teknikleri, düşüncelerime hizmet edecek şekilde video ve iki boyutlu çalışmalarım da kullanmaktayım. Ağ bağlantılı sosyallik süreci sanat eserinin aurasının yitirilmesine de neden olduğunu söyleyebilirim. Bir yerleştirmeyi, bir yağlı boya resmi ve interaktif bir sanat eserini gerçek bedenimin edimleriyle algılamayı tercih ederim.

1. The technological developments that have evolved in the modern age have caused changes in a myriad of things, as well as transforming the appearance of the work of art and its intellectual dimension. As an artist, I go through an intense intellectual process before producing an artwork. In this thought process, the entirety of my intellectual nourishment is derived from my daily life and the everyday lives that I witness. In this process, I try to find the best tool to concretize my thought. Of course, in making use of this tool, I also try to take into account the relationship between the thought and the surface on which it will become manifest. In such a case, according to the artist’s viewpoint, the work of art can manifest itself in a variety of different forms. In the near future, we may encounter art forms in which we will be able to present all the actions of our bodies.
2. The problematic of “knowledge of our not-knowing” pointed out by Jürgen Habermas tells me that in the age that we live in, the information we can reach swiftly through the possibilities of technology is also consumed speedily, and that we should act with the knowledge that the information we do not concentrate on in-depth, is in fact information that we do not actually acquire. When we consider this situation in terms of the work of art, we are again faced with a similar situation. What we need to know, especially in digital art, is that what constitutes a digital artwork is again the intellectual aspect, and the digital techniques are merely surfaces that serve the intellectual dimension and convey the images.
3. I can say that our experiences have a great impact on the production of artworks, and that in fact they are an integral part of them. Artworks are life experiences. Certainly, the works that an artist produces are manifestations of the place and the world where the artist lives. Every new experience is an occurrence that nourishes the artist and shows him new ways. What motivates an artist the most is being at places where he encounters new experiences.
4. Especially with technological developments, we are already experiencing the process of redesigning the image of society in the context of industry. As the image of society is being redesigned in this context, we see that the creative fields are keeping up with this change, and that creative individuals are going through a transformation in their production processes in terms of digitalization. In the process of industrialization, especially in the field of visual arts, we are proceeding into a controversial process about what is and is not a work of art today. I suggest looking into the question of “Are digital natives deceiving digital immigrants?” to be able to better understand this controversial process.
5. I see the process of online socialisation as a phenomenon imposed on us by our present-day circumstances. Because, I wonder, does encountering a work of art on a two-dimensional, stationary surface really amount to an experience? I mostly use digital techniques in my own artworks, but in digital programs, I use these to create three-dimensional schematics of some of my works that I want to concretize. I also use digital techniques in my videos and two-dimensional works in a way that would serve my ideas. I can say that the online socialisation process also leads to the loss of the aura of the artwork. I would prefer to perceive an installation, an oil painting and an interactive work of art through the actions of my actual body.

İmelda Kuyumcu

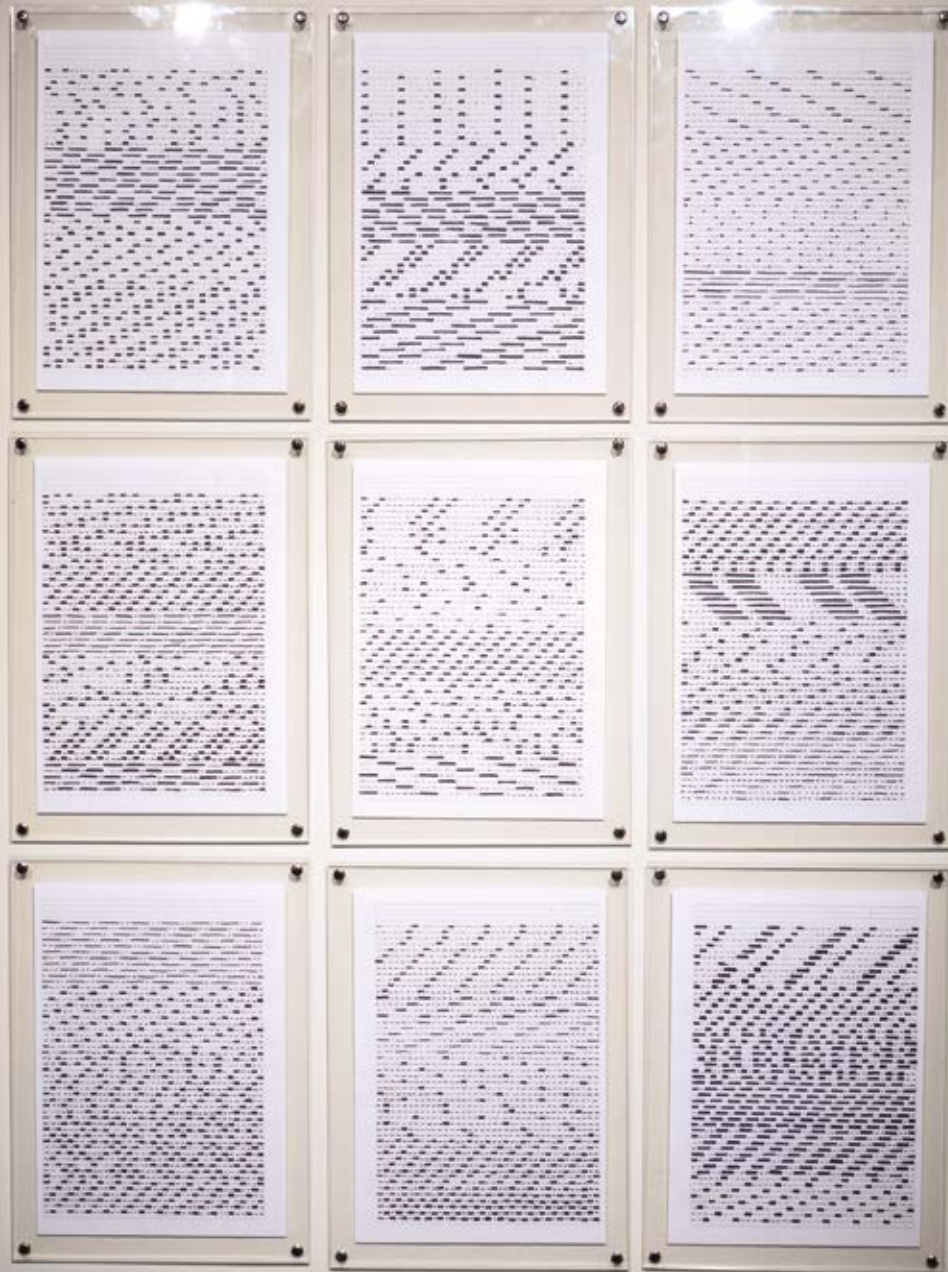
1999, İstanbul

Marmara Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Resim Bölümü

Marmara University, Faculty of Fine Arts, Department of Painting

İletişim Communication
Kağıt üzerine mürekkep Ink on paper
63 cm x 88,5 cm
Video, 23"
2020

JADADADEADADADADEEBAJIADBFADCCEJBOFGDCHHABE
ABAEJGJBCBAOABABAHOHBBJBGCCCCPABABAIOABABAB
ABHBJFBDIJAADCOFBEAECEBFAAACBABDBBBJHHABBDDDB
EJGCABCABCCCEABEABCC

- 1.** Yaşam birbirinin içine geçmiş sistemlerden oluşur. Bu sistem ağlar aracılığıyla birbirleri ile etkileşime girer. Buradan bir hareket doğar. Bu hareket içerisinde, mekânsal, zamansal, gündelik üretimler gerçekleştiririz. Günlük yaşamımızda bu üretimlerin çok keskin sınırları yoktur. Bu yüzden, yaşamın devamına dair gerçekleştirdiğimiz bu üretimler, sanatsal bir form oluşturma amacıyla yapılmasa dahi sanatın birer temsili haline gelir.
- 2.** Günlük yaşamımızda bildiklerimiz üzerinden söylemler gerçekleştiririz. Bildiklerimiz üzerine konuşur, düşünürüz. Bilmek bir kesinliği kendi içinde barındırır. Bilmediğini söyleyebilmek cesaret ister. Bilmediğini bilmek, bilinen ve bilinmeyene dair bütün verileri içinde barındırır. Bence sanatta bildiklerimiz kadar bilmediklerimizin de kendine bir yer edindiğini bilmemiz gerekiyor.
- 3.** Günlük yaşamının içindeki hareket, hareketin içinden çıkarttığımız kesitler, durağan anlar benim için yol gösterici oluyor.
- 4.** Toplum ve yaratıcı alan, birbiri içine geçmiş döngülerden oluşur. Toplumun imajının yeniden üretilmesi ve değiştirilmesi, sanat izleyicisinin, sanatçının, sanatın üretim mekanlarının yeniden üretilmesi ve değiştirilmesi demek. Sanatçı toplumdaki bağımsız değil, toplum sanattan ayrı değil. Yaratıcı alanlar toplum imajını değiştiriyor, değişen toplum imajı yaratıcı alanları yeniden şekillendirir.
- 5.** Artık çok fazla veriye maruz kalıyoruz, rakamlar, ışıklar, kelimeler. Her şeyin çok fazla olduğu bir dönemdeyiz. Kendi üretim sürecimde, bu veriler üzerinden bir okumaya yapmaya çalışıyorum. Bu verilerin bilinmezliği, yer-yön, zaman-uzam gibi kavramlardan bağımsız gelişmesi, kendi kendini var edebilmeleri ve dönüştürülebilmeleri, yeni bir yaratıcı üretim alanının oluşmasına katkı sağlıyor.

- 1.** Life consists of intertwined systems. These systems interact with one another through networks. This gives rise to a motion. It is within this motion that we make spatial, temporal and daily productions. In our everyday life, these productions do not have clear cut borders. For that reason, these productions that we carry out for the continuation of life become a representation of art, even if they were not made with the aim of creating an artistic form.
- 2.** In our daily life, we discourse based on what we know. We talk and think about what we know. Knowing involves a certainty within itself. It takes courage to be able to say ‘I don’t know’. The knowledge of not-knowing contains all the data about the known and the unknown. I think we need to know that in art, what we do not know has as much place as what we know.
- 3.** The motion of everyday life, the sections that we draw out, the still moments we extract from that motion are guiding for me.
- 4.** Society and the creative realm consist of intertwined cycles. The redesigning and alteration of the image of society entails the redesigning and transformation of the audience of art, the artist and the spaces of art production. The artist is not independent of society, and society is not separate from art. The creative fields change the image of society, and the changing image of society reshapes the creative fields.
- 5.** We are now exposed to a great deal of data: numbers, lights, words. We are going through a period when everything is in abundance. In my own process of production, I am attempting to make a reading through this data. The uncertainty of these data, their progression independent of concepts of place & direction and time & space, as well as their ability of a self-reliant existence and self-transformation contribute to the formation of a new creative field of production.

Kemal Kahveci

1996, Mersin

Akdeniz Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi, Heykel Bölümü

Akdeniz University, Faculty of Fine Arts, Department of Sculpture

Sonsuz Endless

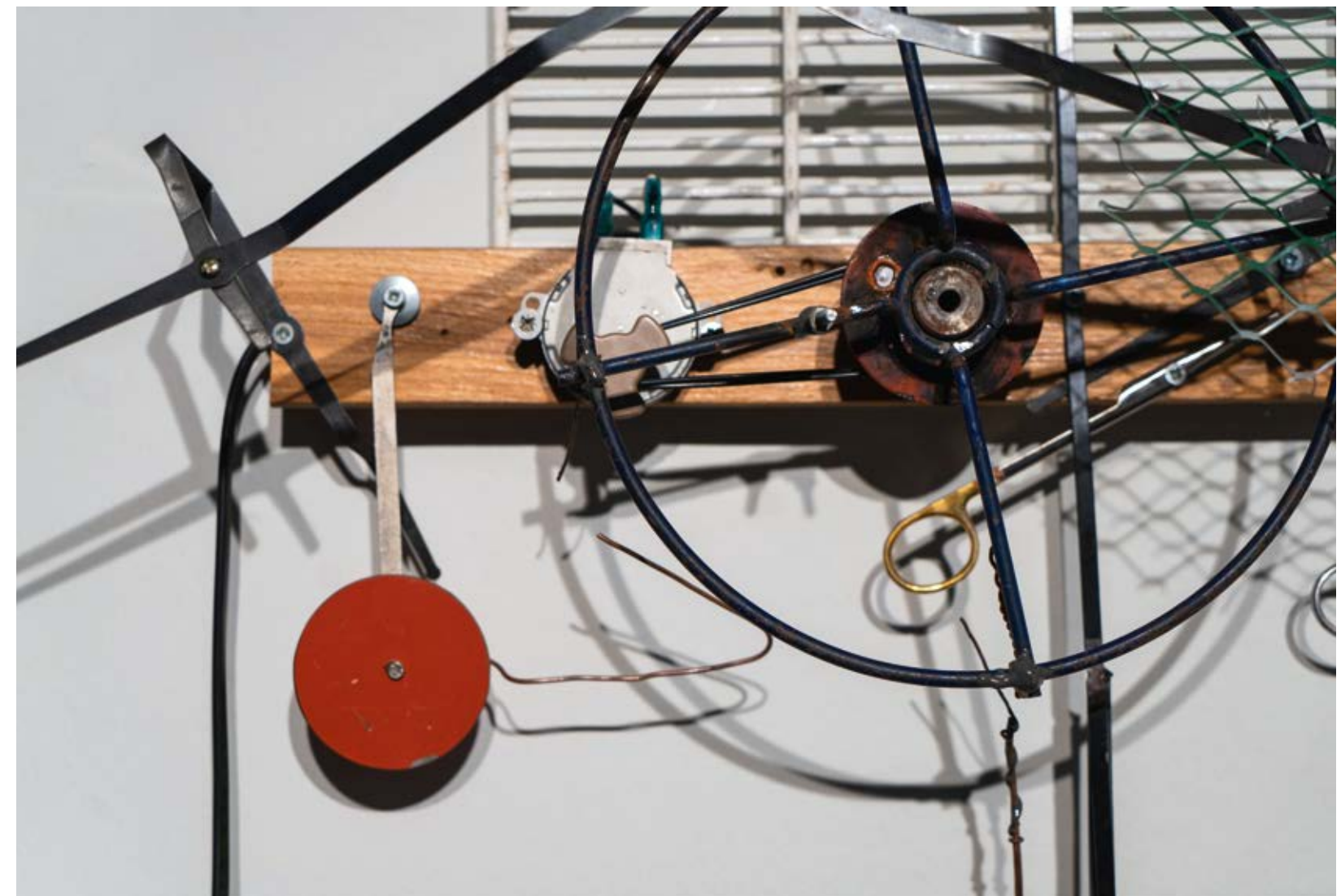
Heykel Sculpture

Atık malzeme, elektronik parçalar, ahşap, kafes teli

Waste material, electronic components, wood, wire mesh

2020

1. Günlük yaşamda günün tüm akışı, hareketi ve ahengi, tüm yoğunluğu sanat üretme dürtüsü içerisinde olan bireylerin sıradan akışı farklı yorumlayıp izleyiciye sunması oldukça uzun zamandır uygulanmaktadır.

Bireysel olarak cevaplamak istediğim bir konu da, çalışmalarımda hareketi ve sonsuz devinimi günlük yaşamla çok bağdaştırıyorum. Özellikle günümüzde dünyanın şahit olduğu COVID salgını tüm toplumları evlerine kapatmış durumdayken, psikolojik olarak günlük yaşamda hareketin ne ölçüde yaşamımızda olduğunu daha derin hissetmiş durumdayız ve benim işlerim hareketin sonsuz devinimi ve günlük yaşamın kısır döngüsüne değinmektedir.

Günümüz toplum yaşamında hızlı tüketim alışkanlığı, sanatçının yaratıcı üretimini olumlu yönde etkilemeli, hızla tükenen kaynakların erişilebilirliği olumlu yönde kullanılmalıdır.

2. ...

3. ...

4. ...

5. ...

1. Interpreting the ordinary flow of things in daily life, its movement and harmony under a different light, and presenting these to the viewer is a long-standing practice among individuals who feel the intense urge to produce art.

Another subject that I personally want to address is that I perceive a strong link between movement, eternal motion and everyday life in my works. Especially when the COVID pandemic, witnessed all around the world today, has confined societies to their homes, we have come to feel more profoundly how important movement was in our daily lives in a psychological manner, and my works refer to the dynamics of eternal motion and the vicious cycle of daily life.

The rapid consumption habits of today’s society should positively affect the creative production of the artist, and the accessibility of rapidly depleted resources should be utilised positively.

2. ...

3. ...

4. ...

5. ...

Kemal Yıldız

1983, Ankara

Hacettepe Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Resim Bölümü

Hacettepe University, Faculty of Fine Arts, Department of Painting

Ara Öğün Snack

Enstalasyon Installation

Metal kaplama masa ve sandalye, metal bilyeler, saklama kapları, lükens (koltuk) ayakları,

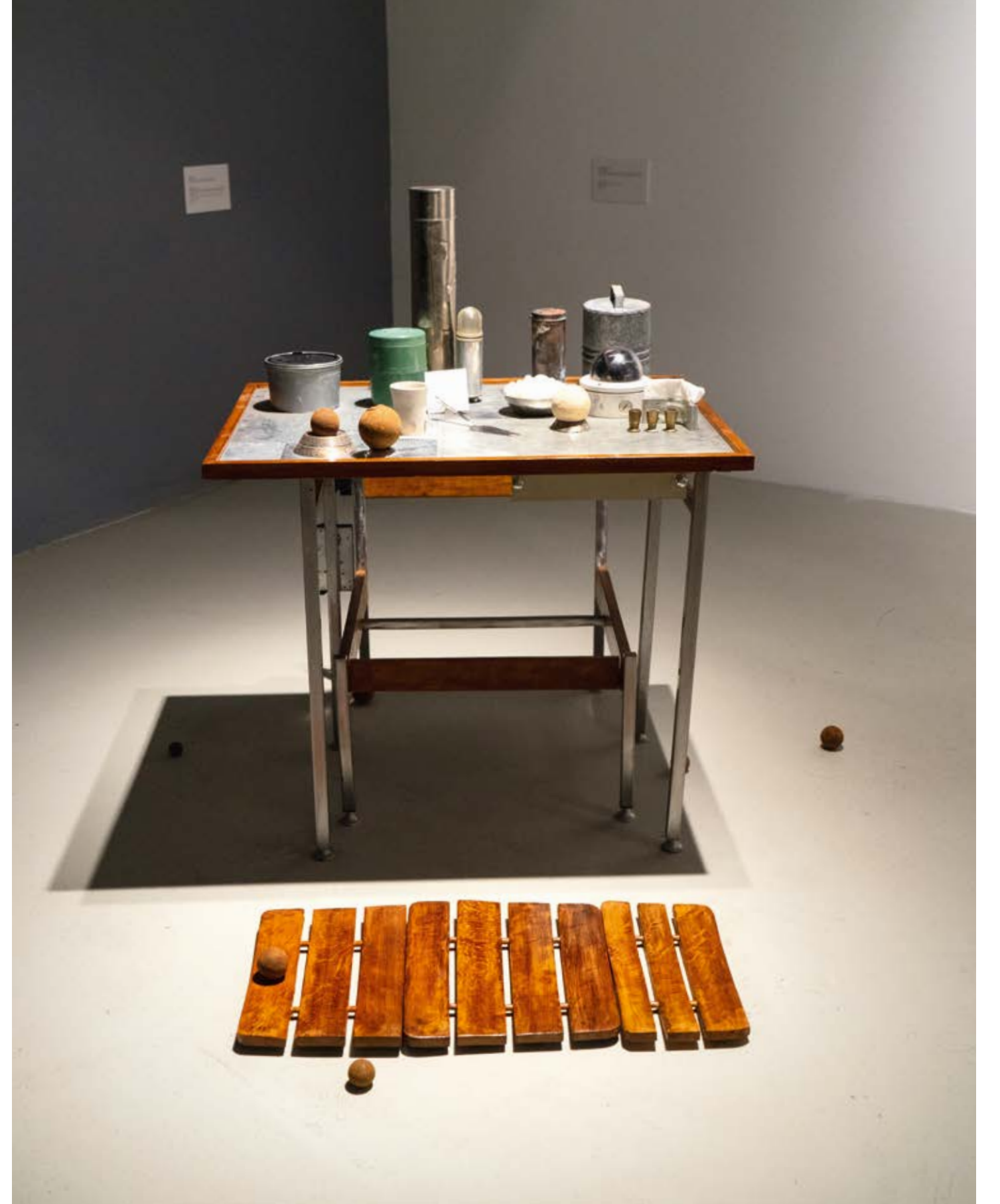
pasta spatulası, ocak bek parçaları, E-40 sokak lambası duyu, dome kamera, dolgu malzemesi

Metal clad table and chair, metal bearing balls, storage boxes, Louis XV style furniture (armchair) components,

cake server, hob components, E-40 street-lamp fitting, dome camera, filling material

125 x 130 x 110 cm

2020

1. Günümüz sanatında, sanatçının gündelik yaşamda ilişkilendiği her türden şeyi rahatlıkla konu edinebildiği gözlemlenmektedir. Ancak anlatmaya, soruşturmaya “değer gördüğü” şeyler, gizleme veya açığa çıkarma stratejileriyle kuşatılmıştır. Bu bakımdan sanat işleri, belli yerleri kendiliğinden bildiriyor, çağırıyor olabilirler: Veri haritalandırma ile etkileşimli ağ mecrası, basılı gazete ekleri (Unabomber), sokağa bakan duvarlar, boşaltılmış, yıkılmak üzere olan binalar ve sağır duvarlar, terminaller, kafeler, billboardlar, parklar, bahçeler, öğren yerleri, göller vb.

Kendime yakın bulup konumlanabileceğim yerlerin başını, özellikle pandemi şartlarının uğraklarından olan mezarlıkların çektiğini ifade etmeliyim. Bunlara ek olarak pazar yerleri, kiralık ev ve iş yerleri, stadyumlar, cezaevleri, tanımsız veya kullanım dışı kalmış yerler ilk aklıma gelenler.

2. Pandeminin etkisiyle kendiliğinden içine çekildiğimiz böylesi bir belirsizlik anında, ölümcül sebep ve sonucun her iki safında da mevzileniyor olabiliriz. Arttırılmış dikkatli olma pratikleriyle bir çeşit “savunma sanatı” icra ediyoruz.

Bazen çelişkili yönleri ortaya çıksa bile, sanatta öncelikle mutlaka zarar vermeme ve fayda üretme üzerinden biçimlenen toplumsal dayanışma ağlarına dahil olma fikrinin, bu süreçte aklımda tutmam gereken ilk şey olduğunu söyleyebilirim.

3. Günlük deneyimler, bize sıradanlık barındıran ve basitçe tekrar eden döngüsel bir yapı olarak görünse bile, zamanın ruhunu, dönemin yaşamsal öğelerini en iyi bu deneyimlerle belirleyebiliyoruz. Sanat üretiminde kurulan zaman-mekân bloğunun gündelik deneyimlere dayandığını düşünüyorum. Acil durumlarla ilgili refleks geliştirmenin ötesinde, yakından bakıldığında başkalaşma özelliği göstermesi bakımından da gündelik hayat deneyimlerini önemsiyorum. Dolayısıyla mikro dokunuşların devrimci yönünün bu deneyimlerden geçtiğini düşünüyorum.

4. Dijitalleşme ve makineleşme bağlamında, yazılım dilinin pek çok iş kolunda olduğu gibi sanat pratiklerinde de önemli bir yer işgal ettiği ve sahasını genişleteceği artık su götürmez bir gerçek. Bu hızlı hâl ve gidişe karşın, aygıtlar, aparatlar yardımıyla insanın algılama düzeylerinde ciddi bir dönüşüm yaşanmadıkça, yazılım tabanlı işlerin izleyici ile olan ilişkisinde geleneksel süreçleri devam ettireceği kanısındayım.

5. Ağ bağlantılı ortamdaki temsiliyet, gerektiğinde ve iş yapma sürecinin sergilenmesinde kullanışlı bir formata sahip. Ağa bırakılan bir gönderinin beğeni sayısı ise, popülerlik arayışında olanlar için bir değer taşıyabilir. Bu anlamda ağı faal kullanan birisi değilim, çünkü haddinden fazla gösterme arzusu pornografik bir etki üretiyor. Bundan başka, net mecrasındaki sanat etkinliklerinin katılımcı ve demokratik bir yapısı var. Coğrafi sınırları aşındırması bakımından uzun süredir olmasını istediğimiz bir şeydi. Yapılan konuşmaların, sunumların arşivlenmiş video kayıtlarına herhangi bir zamanda ulaşabilmek, sanırım pandemi sürecinde yaşanan en güzel şeylerden biri oldu. Bunun çok verimli sonuçları olacağını düşünüyorum. Çünkü kaliteli bir içeriğe ulaşmanın bedeli sadece ona zaman ayırmakla ilgili bir şey haline geldi.

1. In today’s art, it is possible to observe that artists can easily explore any sort of subject matter that they relate to in everyday life. However, the things they “deem worthy” to convey, to enquire into, are surrounded by strategies of concealment or revelation. In this respect, artworks may be intrinsically indicating or implying certain places: Networks with interactive data mapping, printed newspaper supplements (Unabomber), walls facing the street, evacuated, collapsing buildings and blind walls, terminals, cafes, billboards, parks, gardens, archaeological sites, lakes, etc.

I must say, above all, among the places that I am partial to, where I can position myself in, are cemeteries, one of those places frequented under the conditions of the pandemic. In addition to these, outdoor markets, houses and workplaces for rent, stadiums, prisons, undefined spaces or out of use places are among the first things that come to my mind.

2. In a period of uncertainty that we were involuntarily drawn into due the impact of the pandemic, we might be positioned on either side of the deadly cause and effect. With the increased measures of caution, we are practicing some sort of “art of defence”.

Even though sometimes there may appear aspects contradicting this, I can say that the first thing I feel I have to keep in mind in this process is the idea of being involved in networks of social solidarity, shaped by the principle of absolutely doing no harm and generating good.

3. Although everyday experiences might seem to consist of the ordinary and to be a cyclical structure that simply repeats, the zeitgeist, the elements of life of the period, can be best defined through these experiences. I believe the time-space block established in the production of an artwork is based on everyday experiences. Beyond developing reflexes related to cases of emergency, I also attach importance to everyday life experiences in terms of their capacity of metamorphosis observable in close inspection. Therefore, I believe the revolutionary aspect of micro-interventions emerges through these experiences.

4. In the context of digitalization and mechanization, it is an indisputable fact that software language occupies a significant place in a variety of sectors as well as in art practices, and that it will continue to expand its field. Despite the case at hand and the trends pointing towards a rapid increase, unless there is a serious transformation in the levels of human perception with the help of devices and apparatuses, I believe the software-based artworks will keep on maintaining traditional processes in their interaction with the audience.

5. Representation in the online environment has a format that is useful when needed and convenient in presenting the process of producing work. The number of likes that a post on the network receives might be of value for those seeking popularity. In that sense, I am not an active user of the network, because the excessive desire for exposure produces a pornographic effect. In addition, the art events on the net have a participatory and democratic structure. As it eroded geographical borders, it was something we yearned for a long time. Being able to access archived video recordings of talks and presentations at any time was one of the most wonderful things experienced during the pandemic, I guess. I think the outcomes of this will be quite fruitful. Because the price of accessing high-quality content has become just a matter of making time.

Kübra Gürleşen

1985, Ankara

Ankara Hacı Bayram Veli Üniversitesi,
Güzel Sanatlar Fakültesi, Resim Bölümü

Ankara Hacı Bayram Veli University,
Faculty of Fine Arts, Department of Painting

Trio

Video Enstalasyon Video Installation

3. hamur boş gazete sayfaları üzerine

3 kanallı video döngü,

3 kanallı ses, nota sehpaları, fotoblok levhalar, mono ses

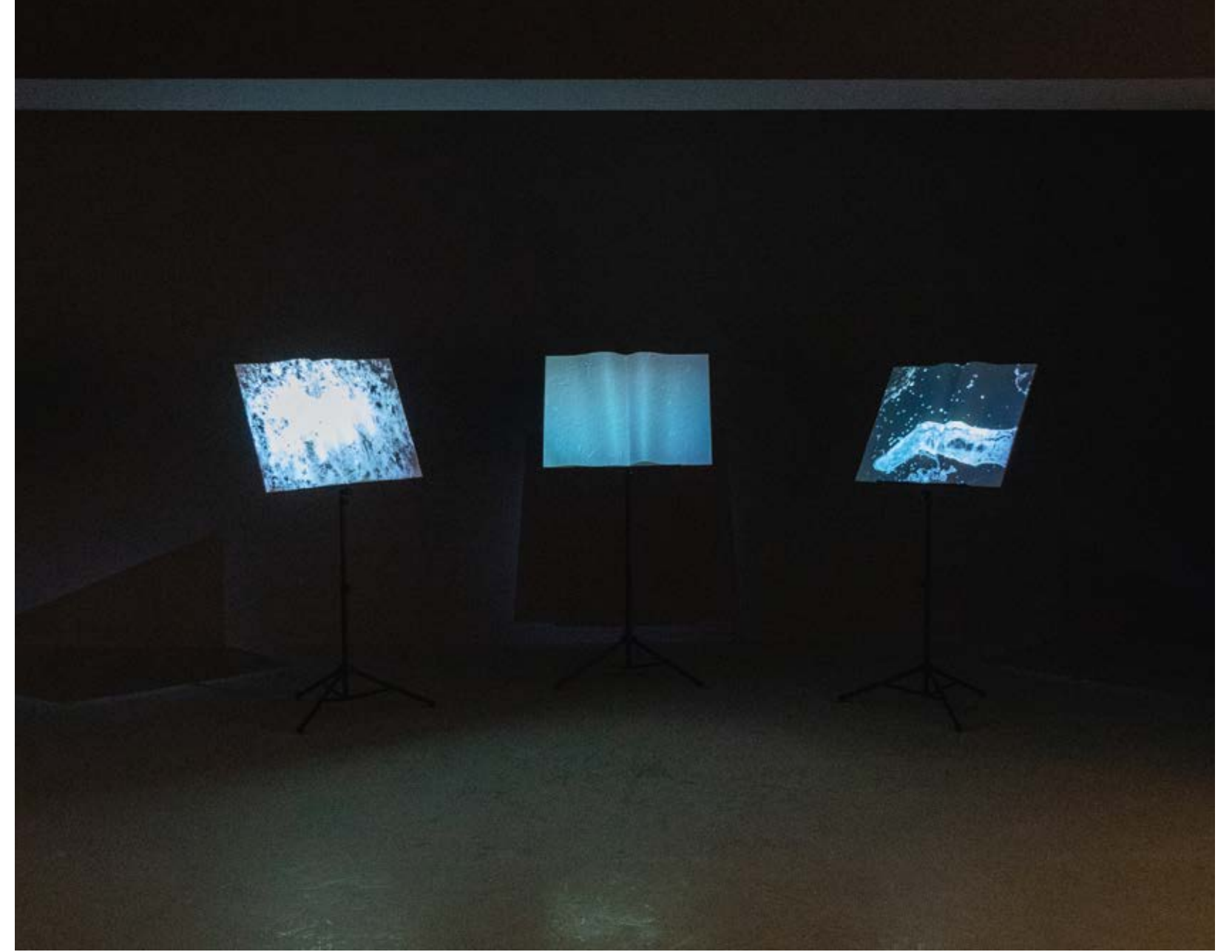
3-channel video loop projected on newsprint,

3-channel sound sheet, music stands, foam core mounting boards, mono sound

3' 58"

270 cm x 134 cm x 107 cm

2018-2020

- 1.** Gündelik hayatın deneyimlenmesine ilişkin yeni düşünce haritaları ve kamusalılıklar üreten eyleme biçimlerini harekete geçiren tüm formların, sanatın temsili olabileceğini düşünüyorum.
- 2.** Pandemi dönemiyle birlikte, ekolojik tartışmalar ekseninde, yeryüzünde hayatın sürdürülebilirliğine dair birçok bilinmez ortaya çıktı. Endüstriyel hayvancılık ve tarım, fosil yakıt tüketimi gibi sera gazı salınımını artıran uygulamaların iklim değişikliğindeki geri döndürülemez etkileri sıklıkla dile getirildi.

Öte taraftan, yaşam için gerekli temel ihtiyaçlara erişimin adaletsiz dağılımının artması ise çok daha kısa vadede bir öngörülemezlik yaratıyor. Sanat ise tüm bu bilinmezliklerin altının kazıyan bir saha olabilir.
- 3.** Farklı kavramlar, olgular ve bağlamlarla ilişkilenerak dönüşse de, her şeyden önce günlük yaşam deneyimlerimden güç alan bir sanat üretimim olduğunu söyleyebilirim.
- 4.** Fiziksel dünya ile siber dünyanın tam entegrasyonu, bağımsız otonom sistemler ve biyoteknolojinin bütünlüklü beden algısını değiştirerek ontolojik olarak yeniden tanımlayacağı insan-ötesi bir oluşu öngören geleceğin toplum tahayyülü, günümüzde tüm disiplinlerde olduğu gibi yaratıcı alanlarda da dile getiriliyor. Bugün etkilerini görmeye başladığımız olası tüm değişimlerin sosyal yansımalarının ve bu yansımaları takip eden etik tartışmaların, yararlanılan teknoloji ve yordamlarla birlikte bu alanlarda giderek daha fazla yer bulacağını düşünüyorum.
- 5.** Ağ bağlantılı toplumsallığın çoklu kimliği ilgimi çekiyor. Bir yanda, içinde bulunduğumuz dönemde önemini daha çok hissettiğimiz, fiziksel sınırların ortadan kalktığı bir mecranın yarattığı kolektivite imkânı var. Diğer tarafta ise, sanal ortamda ürettiğimiz verilerin/bıraktığımız izlerin, yapay zeka kontrollü algoritmalarla “öznelliklerin inşası” için bir araç haline gelmesi gibi, hayatımızın tüm alanlarına sızan iktidar mekanizmasına dönüşmesi söz konusu. Kendi üretim sürecimi, bu uçlar arasındaki gerilim hattına konumlandırıdığım söylenebilir.

- 1.** I think all forms that encourage new maps of thought concerning the experiencing of everyday life and generate new public spheres can be considered as a representation of art.
- 2.** In the period marked by the pandemic, along the axis of ecological debates, a number of unknowns concerning the sustainability of life on earth became evident. The practices that increase greenhouse gas emissions, such as industrial animal husbandry and agriculture, consumption of fossil fuels, and their irreversible effects on climate change were mentioned frequently.

On the other hand, the growing inequality in access to basic necessities is creating an unpredictability that is having ramifications in the short-term. And art can be a field that undermines all these uncertainties.
- 3.** Although it changes through its connections with different concepts, phenomena and contexts, I can say that my art production draws its strength primarily from my everyday life experiences.
- 4.** The vision of a future society, envisaging the complete integration of the physical world and the cyber world, the presence of autonomous systems and biotechnology all coming together to engender a change in the perception of the unified body and the emergence of an ontologically redefined transhuman entity is something that is talked about in all disciplines as well as in the creative fields today. I believe, the social manifestations of all these possible transformations, the effects of which we are already beginning to see, and the ethical discussions accompanying these manifestations will increasingly receive attention in these fields alongside the subjects of the technology and procedures utilised.
- 5.** I am quite intrigued by the multi-identity aspect of online socialisation. On the one hand, there is the possibility of a collectivity – the importance of which is felt a lot more in the period we live in – created by a medium where physical boundaries disappear. On the other hand, just like the data we produce/the traces we leave behind in the virtual environment become tools for the “construction of subjectivities” through algorithms controlled by artificial intelligence, there is the possibility of it being transformed into a mechanism of power that infiltrates all aspects of our lives. It could be said that I position my production process along the tension between these opposite poles.

Mert Acar

1989, Ankara

Gazi Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Resim Bölümü

Gazi University, Faculty of Fine Arts, Department of Painting

Askıdaki Durağanlık Suspended Stillness

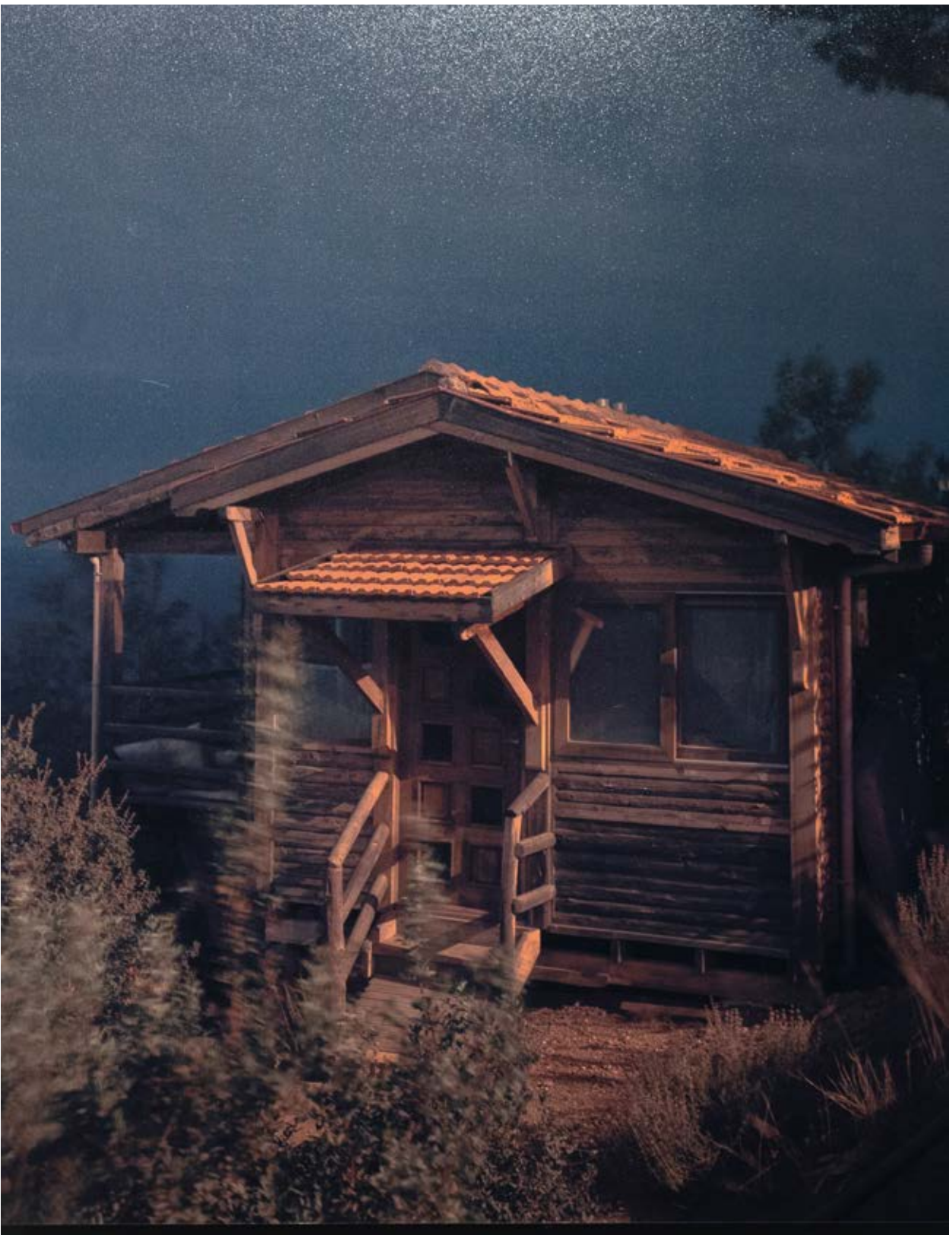
Fotoğraf Photograph, 7 adet 7 pieces

Dibond sıvama C-print baskı

C-print mounted on dibond

60 x 48 cm, 7 adet

2019-2020

1. Benim için günlük yaşamın büyük oranda değiştiği bir zamanın içinden bakıldığında sanatın temsiline dair formların olasılıklarını, gösteri ile hakikat arasında kalan alanda bulabilmek mümkün görünüyor.
2. Bu krizde gündelik hayatın bir anda değiştiği ve her gün daha yeni bir bilginin farklı gelecek olasılıkları üzerine varsayımlar ürettiği bir dünyada yaşıyoruz. Yaz aylarında yaşadığımız eski normale yakın, indirgenmiş yeni bir normalden geçmiş olsak bile sonunda yine bu krizin başındakine benzer bir dönemin içerisinde olmamız bunun bir kanıtı. Kısacası yakın geleceğe dair olasılıklar bütününü göz önünde bulundurduğumuzda geleceğin sınırsız versiyonlarının arasında kaybolmadan bir öngöründe bulunmak mümkün görünmüyor ve bilmediğimizi bilerek hareket etme eylemi bir zorunluluğa dönüştürüyor. Sanatçılar için de durum farklı değil. Üretim açısından geçirdikleri dönem ekonomik olarak daha da zorlaşıyor ve belirsiz bir geleceğe işaret ediyor. Çeşitli kurumlar sanatçılar için farklı destekler sunuyor olsalar da geçtiğimiz süreçte bunların yetersiz kaldığı ve sürdürülebilir nitelikte olmadığı gayet net bir şekilde görülüyor. Bu sebeple bence sanatta şimdi bilinmesi ve farkında olunması gereken belki de en önemli şey sanatçıların ve diğer sanat emekçilerinin yaşamlarını ve üretimlerini sürdürebilecekleri bir ortamın sağlanmasının gerekliliği. Karantina önlemlerinin en yoğun olduğu ve herkesin evinde delirmişçesine bir şeyler üretmeye odaklanmış olduğu zamanda sanatçıları saran “şimdi bir şey yapmazsam geri kalır mıyım” düşüncesi odağında şekillenen üretimler de sanata dair bilinmesi gereken şeylerden birini gösteriyordu. O da sanatçıların her zaman bir şeyler üretmek zorunda olmadığıydı. “Sanatçılar pandemi döneminde ne yapıyor?” diye sorulduğunda verilen cevapların çoğu bu sebeple gizli bir “Ne yaptığımı bilmiyorum?!” feryadı gibi gelmişti bana.
3. Sanat üretimime, doğrudan günlük deneyimlerimden yola çıkarak başladım. Her gün gördüğüm mekanları, gündelik hayatın içinde yer alan sıradan mekanlar olmaktan çıkaran bir fotoğraf pratiğini geliştirdim. Dolayısıyla pratiğimin kendisi ana motivasyon kaynağıma dönüştü. Yeni normalin getirdiği mekansal kısıtlamalar sebebiyle, evin içinde geçirmek zorunda olduğum zamanın artması sebebiyle en sıradan yer olarak gördüğüm ve hep bir şekilde sanatsal üretim pratiğimin dışında kalan “ev” bir anda halihazırda sürdürmekte olduğum fotoğraf pratiğimin içerisine sızdı. Başta bu mekansal zorunluluk yeni bir duruma referans veriyor gibi görünse de halihazırda devam etmekte olan çalışmalarına farklı bir boyut kattı. Sadece görsel veya mekansal bir farklılıktan bahsetmiyorum tabi. Dışarı ve içeri arasında oluşan gerilim, “Askıdaki Durağanlık” çalışmamın odağında yer alan sonsuz bir şimdinin gündelik mekansallığına referans veren bir atmosfer oluşmasını sağladı.
4. Toplum konusunda endüstriyel düzeyde gerçekleştirilen yeniden tasarlama eylemlerinin yaratıcı alanlarda olumlu bir sonucu olabileceği fikrinden uzağım. Yukarıdan aşağı gerçekleşecek her türlü yeniden tasarımın, yaratıcı alanları dışında bırakarak gerçekleşmesi gerektiğini düşünüyorum. Fakat bunun tamamen mümkün olmadığını ve dolaylı da olsa yaratıcı alanların mutlaka etki altında kalarak değişeceğini düşünüyorum. Diğer yandan yaratıcı alanların kendisinden kaynak alan bir yeniden tasarlama eyleminin aşağıdan yukarı doğru etki ettiği bir alternatif dönüşüm sürecinin daha pozitif sonuçları olacağı görüşündeyim.
5. Sosyal ağların her içerik üreticide olduğu gibi sanatsal üretim yapanlar için de bir zorunluluk haline geldiğini düşünüyorum. Bu ağlar sayesinde hem yerel hem de global düzeyde gerçek hayatta kurulması zor olan etkileşimler ve ilişkiler mümkün hale geliyor. Kendi üretim sürecimde sosyal ağlar üzerinden kurduğum pozitif ilişkiler sayesinde birçok farklı alandan insanla tanışma ve beraber çalışma şansı yakalamış olsam da diğer yandan beğeni sayıları, paylaşım oranları gibi aslında istatistiksel olan verilerin oluşturduğu baskının, insanları sanatsal üretimlerini değiştirmeye itebilecek kadar etkisi olduğunu düşünüyorum. Her gün milyonlarca görselin arasından ilk sıralara çıkabilecek görseller oluşturma yarışı içerisinde düşünsel derinliği olan görseller arka planda kalırken algoritmalar tarafından kutsanan görsel çekicilik ön plana çıkıyor. Bu durum, sosyal ağların olumsuz etkilerine dair en masum örneklerden biri. Çünkü sosyal ağlar sadece görsel beğenileri dönüştürmek dışında, insanların önemli konulardaki fikirlerini ve dünya görüşlerini de etkileyebilecek ve yönlendirebilecek bir noktaya vardılar ve bu aslında işin en korkutucu kısmı.

1. Viewed from a time when daily life has changed greatly, it seems to me that the possibilities of the forms that the representation of art can assume could be found in the space between the spectacle and reality.
2. In this state of crisis, we are living in a world where daily life changes abruptly and every day newer information yields conjectures on different future possibilities. Although we have gone through a new normal, a decline that was closer to the old normal during the summer months, the fact that we are experiencing a period similar to that at the beginning of this crisis is proof of this. In short, considering the totality of the probabilities for the near future, it seems almost impossible to make a prediction without getting lost among the endless versions of the future, and this turns the act of proceeding with the knowledge of our not-knowing into a necessity. The situation is no different for artists. In terms of production, the period they are experiencing is proving to be economically challenging and pointing towards an uncertain future. Although there are various institutions offering different kinds of support for artists, it is quite clear that these are not sufficient and not sustainable during this period we are experiencing. Therefore, I believe the most important thing to know and to realise in art now is the necessity of providing an environment in which artists and other art workers can continue to sustain themselves and carry on production. When the quarantine measures were at their most intense and everyone was at home focused on producing something in a frenzy, artworks produced by artists shaped around the concern of “Would I be lagging behind if I don’t do something now?” were pointing at one of those things we should know about art: that artists do not always have to produce something. That is why, when they were posed with the question “What are artists doing during the pandemic?” most of the answers seemed like a covert cry that sounded like, “I don’t know what I’m doing!”.
3. I began my art production directly setting off from my daily experiences. I developed a practice of photography in which the places I saw every day were transformed and were no longer ordinary spaces of daily life. So my practice itself became my main source of motivation. Due to the spatial constraints that came with the new normal and the increase in the amount of time that I have to spend inside the house, the “home”, which I saw as the most ordinary place and which was somehow always outside the focus of my artistic production, suddenly sneaked into my ongoing photographic practice. Although this spatial restriction seemed to indicate a new situation at first glance, it ended up bringing a welcomed additional dimension to my ongoing works. Of course, I am not just talking about a visual change or a spatial variation. The tension between the outside and the inside has allowed the creation of an atmosphere that references the everyday spatiality of an endless present that is at the centre of my work “Suspended Stillness”.
4. I am far from convinced about the idea that acts of redesigning society on an industrial scale can have a positive outcome in the creative fields. I think any top-down redesign should be implemented excluding the creative fields. However, I also think that this is not entirely possible and that, even if indirectly, creative fields will surely be affected and will end up changing. On the other hand, I am of the opinion that an act of redesign originating from the creative fields as an alternative process of transformation that will have a bottom-up effect will yield more positive outcomes.
5. I believe social networks have become a necessity for producers of artistic work, just like they are for every other type of content producer. Owing to these networks, interactions and relationships that would be difficult to establish in real life, both at local and global levels, is now within reach. Even though, in my own production process, I had the chance of meeting and working with people from various different fields on account of the positive relationships I have established through social networks, on another level, I think that the pressure exerted by statistical data such as the number of likes and sharing rates has such an effect that it can push people to change their artistic production. In the race to create visuals that can rank among the top amidst the millions of images in circulation every day, while visuals with an intellectual depth remain in the background, the visual appeal blessed by algorithms ends up coming to the fore. This is one of the most innocent of examples of the negative effects of social networks. Because social networks have reached a point where they can not only transform visual preferences but also influence and steer people’s opinions on important issues, as well as their world views, and that is actually the scariest part of it all.

Rana Kelleci

1994, İstanbul

Sabancı Üniversitesi, Görsel Sanatlar Bölümü

Sabancı University, Visual Arts Department

Repost

Performans dokümantasyon videosu ve yerleştirme

Video documentation of performance and installation

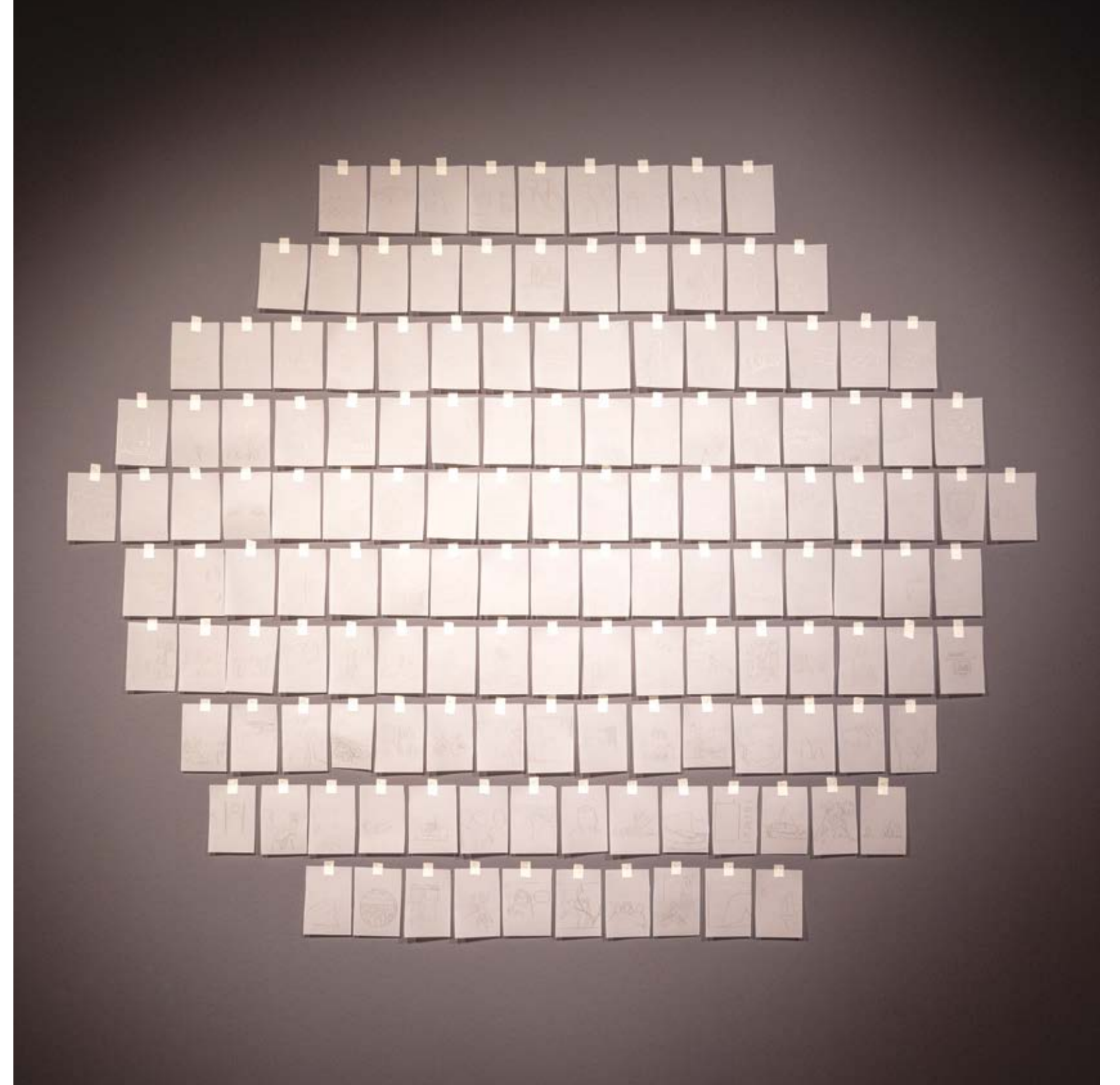
Tek kanallı video, döngü Single channel video, loop, 14'

Aydınger kağıtları üzerine kurşun kalem

Pencil on tracing paper

200 x 100 cm

2020

- 1.** Sanırım her şey. Günlük yaşamda her form olduğu gibidir, kendisidir: bir jest, söz, mimik... Bunlar birer temsil değildir. Bugünün sanatı da eskisi gibi bir şeyleri temsil etmek üzerine kurulu değil, artık günlük yaşamın formları sanat başlığı altında ele alınıyor, aynı şekilde gözlerimiz de günlük hayatta sanatsal olanı görmek için çok daha keskin. Bana kalırsa yaşam ve sanat ayrımı giderek anlamını yitiriyor, ki bu da çok sevindirici.
- 2.** Sanırım sorumluluklarımızı. Söylediğimiz, yaptığımız her şeyin ufak da olsa bir etkisi olduğunu bilerek yaşamak... Bilmediğimizi bilmek, bana mutlak ve kolayca şiddetin dili olabilecek üstenci tavırlardan kaçınmayı çağırıştırıyor. Yani bilmediklerimize cahil cesaretiyle atlamak yerine bilmemeyi, kaçırmayı, yanılmayı her zaman denkleminin sabitleri olarak kabul etmek. Tevazuyu bilmeliyiz yani, atölyede kalmayıp karaktere sirayet eden bir tevazu.
- 3.** Özellikle Türkiye'deki gibi hareketli bir gündemde günlük hayatı gözlemlemek inanılmaz bir kaynak yaratıyor bence hepimize. Aynı zamanda da gündelik yaşam zihnimizi meşgul eden tüm açmazlardan ırak, kendi zamanında akıp gidiyor. Uğultusuyla ve devinimiyle tüm 'büyük' meseleleri önemsizleştiriyor, bu açıdan da hem yatıştırıcı hem kafa karıştırıcı.
- 4.** İmgenin giderek daha manipülatif olduğu bir dönemde görsellikle uğraşıyoruz. Yaratıcı alanlarda hem bu manipülatif kapasiteyi parlatıp keskinleştiriyor hem de bu manipülasyonun stratejilerini gözlemleyip o dili daha kapsayıcı, daha az şiddet içeren, daha 'iyi' bir yere evriltmeye çalışıyoruz. Garip ve çelişkili fakat kuşkusuz umudun da nefes alabildiği bir dinamik içinde, istesek de istemesek de dönüşüyoruz.
- 5.** Bize ait, bizi temsil eden veriler ile var oluyoruz artık. Bu istiflemeye dayalı sistem günlük hayatın ve kamunun temelinde olduğu kadar modern bilimlerin, sanat kurumlarının da temelinde. Kendi pratiğimde bilginin bu veri istifine dayanarak üretilmesi üzerine düşünceler büyük yer kaplıyor. Öneri değil fakat alternatif bir özgürleşme yolu olarak şunu görüyorum, bu veriler arasında rastlantısallığa dayalı ilişkiler kurmaya çalışmakta ısrarcı olmak.

- 1.** I guess, everything. Each form in daily life is as it is, solely itself: a gesture, a remark, a facial expression... These are not representations. Today's art is not founded on representing things as it used to be, now the forms of everyday life are explored under the heading of art, and also, we have eyes that are a lot keener in seeing the artistic within daily life. I think the distinction between life and art is gradually losing its meaning, which I find very pleasing.
- 2.** I think, our responsibilities. To live with the knowledge that everything we say, everything we do has an effect, albeit in a small way... I associate the knowledge of our not-knowing with avoiding scornful attitudes that can absolutely and quite easily take on the form of a language of violence. In other words, instead of plunging head first into what we don't know armed with the courage of ignorance, to always accept not-knowing, missing out, and being mistaken as the constants of our equation. That is to say, we should know what it is to be humble; humbleness that is not left behind in the workshop, but ingrained in one's character.
- 3.** Observing everyday life, especially in a place with a lively agenda like here in Turkey, provides us with an incredible resource. Meanwhile, daily life flows in its own time, free from all the dilemmas that occupy our minds. With its buzz, and its hustle and bustle, it makes all the 'big' issues seem trivial, and in this respect, it is both soothing and confusing.
- 4.** We are working with visuality in a period when the image is becoming increasingly more manipulative. Within the realm of the creative fields, we are striving both to brighten up and sharpen this manipulative capacity, while at the same time making observations on the strategies of this manipulation in an effort to guide that language towards becoming a more inclusive, less violent, 'better' place. In a strange and contradictory dynamic that also undoubtedly makes room for hope to breathe, we are being transformed, whether we like it or not.
- 5.** We now exist through the data that belongs to us, that represents us. This stacking-based system is at the basis of everyday life and the public sphere, as well as at the basis of modern sciences and art institutions. In my practice, a great deal of space is allocated to thoughts on the production of information based on this data stack. Not as a suggestion, but I view insisting on trying to establish random relationships between these data as an alternative means for liberation.

Yunus Tilen

1993, Batman

Batman Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Resim Bölümü

Batman University, Faculty of Fine Arts, Painting Department

Tutulma Immersion

Tek kanallı video, döngü

Single channel video, loop

01'36"

2019

Endangered baby dolphin dies after swimmers pass it around for selfies

Endangered baby dolphin dies after swimmers pass it around for selfies

Endangered baby dolphin dies after swimmers pass it around for selfies

Endangered baby dolphin dies after swimmers pass it around for selfies

Endangered baby dolphin dies after swimmers pass it around for selfies

- 1.** Günlük yaşamda kullanılan ev işleri, objeler, toplumsal sorunlar (haberler), ekonomik sorunlar vb. sanat formlarına dönüştürölüp öngörebilir.
- 2.** Sanatta aslında bildiğimizi sandığımız olaylar sadece bir tahmin yürüterek elde ettiğimiz sanat eseri olabiliyor. Örnek olarak kendi çalışmalarımızda yaşanan küresel sorunlar gelecekteki öngörüyle sadece tahmin yürüttüğümüz olaylar olabiliyor. Bu tarz sanatsal oluşumları destekleyen sanatçılar bunlara da örnek verilebilir. Distopik çalışmalar bunların en önemli örnekleri arasındadır.
- 3.** Günlük yaşadığımız toplumsal sorunlar, oluşturmakta olduğumuz sanatı etkiler.
- 4.** Teknoloji çağının getirdiği yenilikler ve bağlı olduğumuz sosyal medya bunun en büyük değişimlerinden bir tanesidir. Sistemin her an değişmesi ve yenilikler getirmesiyle endüstrileşmenin de önemli değişim kaynağı sanal gerçeklik platformudur. İçinde bulunduğumuz değişim ve yenilikler olsun, bizi her zaman yönlendiren veya kullanmamız için zor durumda bırakan bir değişim sürecindeyiz. Teknolojinin çok hızlı ilerlemesi bizi yeniliklere açık hale getirirken aslında bir yarış platformuna koyup ileriye dönük bakmamızın da geriye yönelmemizin de önünü kapatmaktadır.
- 5.** Sistemle gelişen bu yeniliklere ayak uydurmaya çalışıyorum. Örnek olarak sanat galerilerini gezemediğimiz bu dönemde, görmek istediğimiz ama uzak mesafelerde bulunan sergileri online olarak görmekteyiz. Yaptığımız ve ürettiğimiz çalışmalarda ise sanal platformlardan faydalanabiliyoruz. Bunun dezavantaj tarafı ise ulaşmak istediğimiz malzemeler ve üretmek istediğimiz çalışmalarla sadece dijital alanda bu işleri üretmemize olanak sağlamaktadır. Bu da bizi teknoloji mağduru yaparak bizi ona bağımlı kılmaktadır.

- 1.** The daily household chores, everyday objects, social issues (the news), economic problems, etc. can be transformed into art forms, and become subjects of projection.
- 2.** In art, certain phenomena that we think we know might merely be works of art created through conjecture. In the context of my own artworks, the global problems we are experiencing might be events that we have inferred through speculation about the future. The artists who contribute such artistic formations can be considered to illustrate this notion. Dystopic artworks are among the most significant examples.
- 3.** The social problems that we experience on a daily basis affect the art that we create.
- 4.** The innovations brought about by the age of technology and the social media we adhere to are among the greatest changes engendered by this. With a system that continuously changes and introduces novelties, the most important source of transformation in industrialization is the platform of virtual reality. Including the changes and novelties we are experiencing, we are going through a process of transformation in which we are always being steered in a certain direction or compelled to use a new concoction. While the rapid pace of advancement in technology makes us open to innovations, what this actually does is to put us on a race course and deny us the possibility of either looking forward or going back.
- 5.** I am trying to keep up with these innovations developing within the system. For instance, now, at a time when we cannot visit art galleries and when there are exhibitions we want to view that are far away, we can view them online. And we can make use of their virtual platforms for the artworks we make or produce. The main disadvantage of this in terms of the materials we want to use and the works we want to produce is that it allows us to produce these artworks in the digital realm only. Which, in turn, makes us victims of technology and coerces us to be dependent on it.

AKBANK SANAT
İstiklal Caddesi No: 8 Beyoğlu 34435 İstanbul
T: (212) 252 35 00-01
www.akbanksanat.com

METİN / TEXT
T. Melih Görgün

ÇEVİRİ / TRANSLATION
Yiğit Adam

TASARIM / DESIGN
Being Çözüm

BASKI / PRINT
Kurumsal Baskı Hizmetleri San. Tic. Ltd. Şti.
Büyükdere Cad. Nuroi Plaza
No: 255 D: 21/A, 34450 İstanbul
Tel: (0212) 264 72 16-17